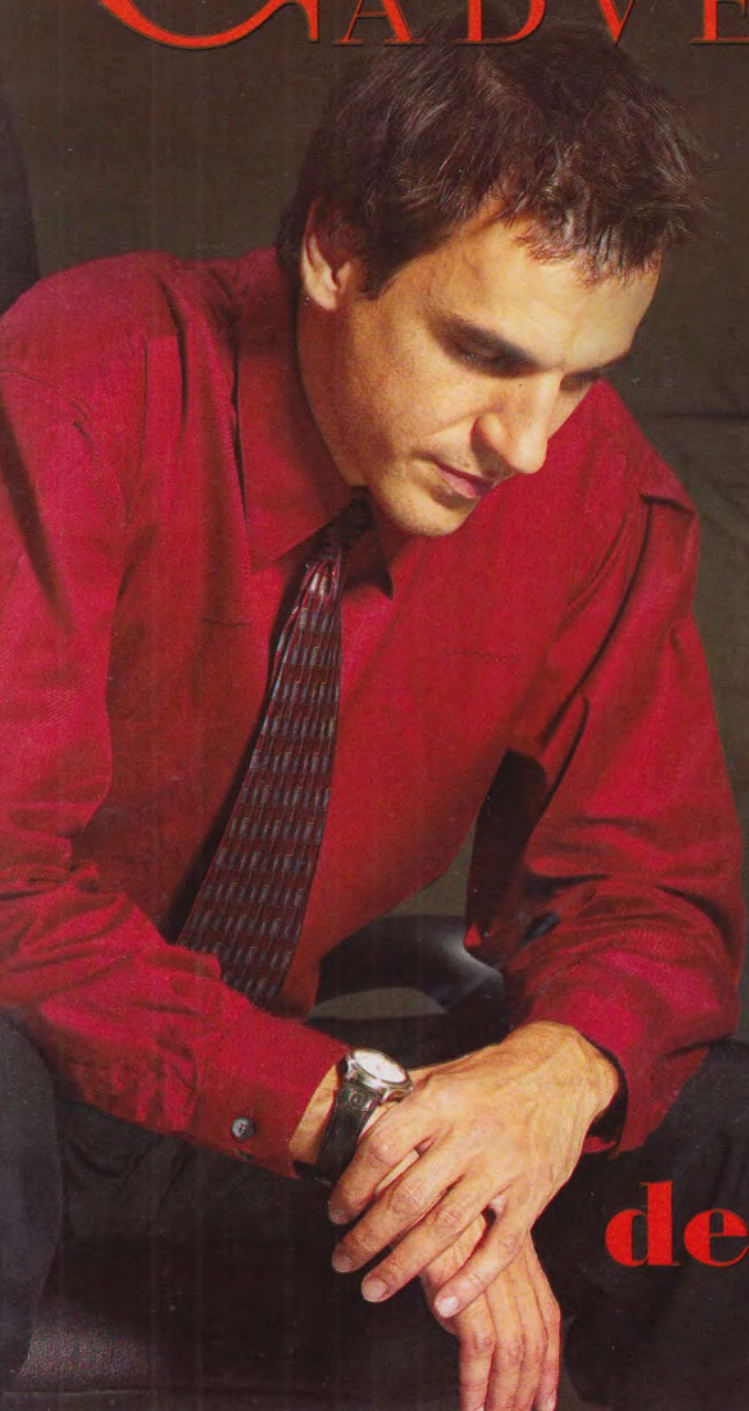
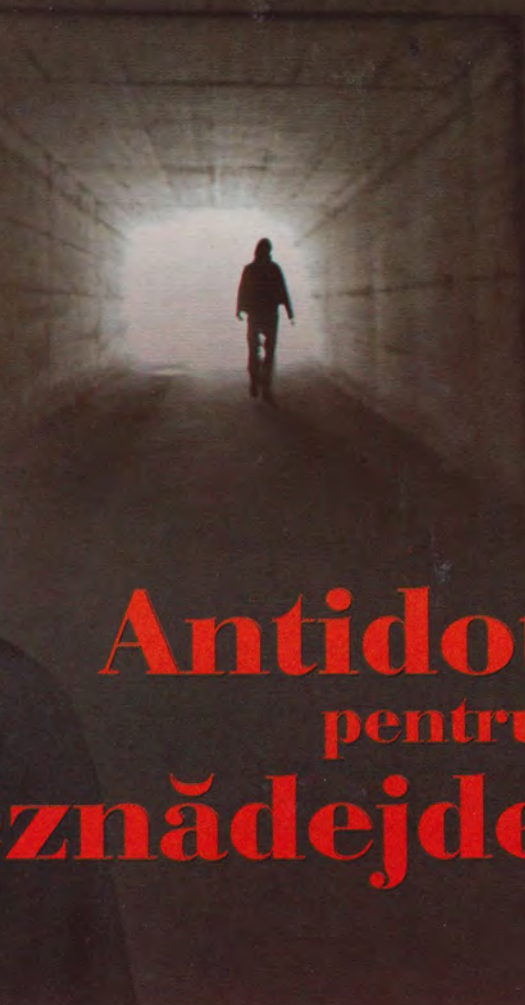

Curierul ADVENTIST

Antidot
pentru
deznădejde

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Ernest Szász,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Paul Csavdari

Tehnoredactare: Liliana Dincă

Coperta: Dragoș Drumaș

Concept grafic: Ovidiu Floria

Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,

str. Labirint 116,

Oficiul poștal 20,

cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro

ISSN 1220-6725

3	Editorial
Canaanul era perspectiva lui
Gabriel Dincă
4	Devoțional
Între misiune și... omisiune
Valeriu Petrescu
7	Spiritual
Antidot pentru deznădejde
Hermine L. Graham
10	Stil de viață
Intenții bune
Leakey Mokua Nyaberi
12	Din viața bisericii
Adunarea Generală a Conferinței Banat
Emil Banga
14	Din viața bisericii
Adunarea Generală a Conferinței Transilvania de Sud
Emilian Niculescu
16	Din viața bisericii
Adunarea Generală a Conferinței Moldova
Licinius Cristian Chiriac
18	Din viața bisericii
Adunarea Generală a Conferinței Muntenia
Laurențiu Moș
20	Din viața bisericii
Adunarea Generală a Conferinței Transilvania de Nord
Adina Tomoiogă
23	Din viața bisericii
Adunarea Generală a Conferinței Oltenia
Daniel Andrei
25	Experințe
De la cititori...
26	Pagina pastorului
Cine este pastorul?
Ion Buciuman
28	Sănătate
Aloe Vera – adevărat sau fals?
Valentin Nădășan
30	Pagina copiilor
Muncesc pe degeaba!
Trudy Morgan Cole
31	Știri

Canaanul era perspectiva lui

Cine poate vedea rezultate pozitive din experiențe negative? Cine se gândește că tocmai problemele de care noi nici n-am vrea să auzim pot lucra la realizarea celor mai importante așteptări ale vieții noastre? Cei mai mulți oameni nu se bucură atunci când trec prin experiențe nedorite, și este normal, ci dimpotrivă privesc aceste ocazii ca afectându-le calitatea și bucuria vieții. Deși lucrul acesta poate fi adevărat, să vedem cum pot fi privite încercările vieții pentru copiii lui Dumnezeu. Biblia ne oferă o mulțime de exemple în care învățătura apostolului Pavel din Romani 8,28 – „toate lucrurile lucrează spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu” – s-a împlinit întocmai. De această dată, vă invit să ne oprim asupra experienței lui Iosif. Ca toți liderii mari, Iosif a avut încă din copilărie un vis, o viziune din partea lui Dumnezeu. Desigur visul lui nu a putut fi ținut în secret, și lucrul acesta a făcut ca viața lui să cunoască un șir lung de experiențe negative și dureroase. Dar ce au însemnat aceste experiențe pentru Iosif?

Procesul transformării

Iosif a avut o viziune despre viitor, dar nu a debutat bine. Modul cum el a transmis fraților săi visurile sale a creat multe resentimente din partea lor și multe probleme. Până și tatăl său l-a mustrat cu privire la visurile acestea. De aceea el avea nevoie să fie pregătit, curățit și transformat pentru această misiune. El nu era pregătit și nu avea acele deprinderi de a lucra cu oamenii. Îi lipsea experiența, înțelepciunea și umilința. Cascada de evenimente negative care au urmat: aruncarea în groapă, vinderea lui ca sclav, tratarea lui ca un adulter și închisoarea l-au învățat multe lecții cu privire la natura umană. Acest proces i-a modelat caracterul și l-a ajutat să dezvolte răbdarea, umilința și încrederea că Dumnezeu este sursa lui de binecuvântare și putere.

Aceste încercări l-au întărit și l-au pregătit pentru ceea ce avea de făcut. Iosif nu ar fi ajuns niciodată potențialul unui mare conducător, dacă ar fi stat acasă. Atunci când a fost chemat la curtea Egiptului, Faraon a descoperit în el un om care avea Duhul lui Dumnezeu. În timpul celor șapte ani, el a acționat pe baza lucrurilor descoperite de Dumnezeu. Anii de durere și de suferință aduceau acum roade și visurile sale se împlineau.

Încercările lui au fost pe măsura sarcinii pe care trebuia s-o realizeze. Deși după ce a ajuns al doilea după Faraon și avea o mulțime de oportunități de a plăti fraților săi, pentru că i-au pricinuit atâta suferință, de a plăti negustorilor de sclavi pentru ce i-au făcut sau soției lui Potifar, pentru că l-a aruncat în temniță pe nedrept, Iosif i-a privit pe aceștia ca pe niște instrumente al suveranității divine. Dumnezeu poate să folosească și comportamentele rele ale oamenilor pentru realizarea planurilor Sale.

Rezultate pozitive din experiențe negative

Problemele lui Iosif au fost o parte integrantă a creșterii sale. Când oamenii reacționează pozitiv față de încercări, când se încred în Domnul în orice circumstanță, ei sunt îmbogățiți spiritual și realizează multe lucruri remarcabile:

➤ **Ei îl laudă pe Dumnezeu** – Iosif n-a devenit morocănos și nu l-a blestemat pe Dumnezeu pentru necazurile sale. Dimpotrivă, l-a atribuit lui Dumnezeu biruințele sale. Pe măsură ce Dumnezeu primea slava, Iosif primea binecuvântarea.

➤ **Ei beneficiază de multe oportunități** – Ce poate fi mai rău decât să fii vândut ca sclav și apoi să fii aruncat într-o temniță, pentru că iubești adevărul. Dar locul celei mai adânci amărăciuni avea să fie locul de unde începea înălțarea sa. Această experiență a fost cheia pentru fiecare oportunitate primită.

➤ **Ei își dezvoltă integritatea** – Iosif a beneficiat de tot confortul casei lui Potifar, dar a refuzat să se bucure de soția lui, chiar dacă acest lucru a însemnat să meargă la închisoare. Oamenii descoperă numai în încercare natura și adâncimea caracterului lor. Ei pot spune tot ce vor despre valorile lor, dar numai atunci când sunt sub presiune descoperă care le sunt cu adevărat valorile.

Lui Iosif i-a luat ceva timp această școală, dar ea l-a învățat să pună preț pe oamenii dificili și pe situațiile neplăcute, privindu-le ca pe niște instrumente implicate în dezvoltarea lui. El a învățat să trăiască în vremuri dificile, și lucrul acesta i-a conferit înțelepciunea și experiența de care avea nevoie.

Iosif a dobândit o perspectivă veșnică

Asemenea celor mai mulți conducători renumiți, Iosif a trăit în obscuritate pentru o perioadă din viața lui. Au trecut aproape 23 de ani din momentul în care a fost aruncat în groapă de frații săi, până să se întâlnească, la palat, cu ei și până când viziunea sa să fie împlinită și recunoscută. El a înțeles că autopromovarea nu poate înlocui niciodată promovarea divină. Autopromovarea în fața fraților săi a eșuat într-un mod lamentabil. Numai atunci când a devenit supus și a fost credincios oriunde s-a aflat a început să fie evident că Domnul era cu el. Când tatăl său a murit, iar frații săi se temeau și mai mult de răzbunarea lui, el era deja pregătit să vadă lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu: „Nu voi m-ași adus aici, ci Dumnezeu”. Iosif a putut recunoaște călăuzirea lui Dumnezeu în întreaga sa viață. Deși a beneficiat de toate bogățiile Egiptului, el nu a dorit ca oasele lui să rămână în Egipt, pentru că inima lui era legată de Canaan. Canaanul era perspectiva lui.

Gabriel Dincă,
redactor-șef, „Curierul Adventist”

Între misiune și... omisiune

„Isus
S-a apropiat de
ei, a vorbit cu ei și le-a
zis: 'Toată puterea Mi-a fost
dată în cer și pe pământ. Duceți-vă
și faceți ucenici din toate neamurile,
botezându-i în Numele Tatălui și al
Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i
să păzească tot ce v-am poruncit.
Și iată că Eu sunt cu voi în toate
zilele, până la sfârșitul vea-
cului. Amin'." (Matei
28,18-20)

VALERIU PETRESCU

Trăim niște timpuri atât de speciale, încât suntem în primejdie să ne obișnuim atât de mult cu ele și să nu ne mai dăm seama cât sunt de importante. Evenimentele se succed cu o așa repeziciune, încât nu mai este timp pentru a reflecta asupra lor. Pur și simplu suntem în situația unui înotător care abia are timp să mai scoată capul din apă pentru a mai lua o gură de aer și nu poate vedea prea bine ce este împrejurul său. Viața se rostogolește cu repeziciune și valurile ei ne poartă încolo și înapoi, fără ca noi să mai reușim să avem vreun control asupra ei.

În contextul acestei realități, de altfel anunțată din timp de profețiile Scripturii, oamenii se îndreaptă cu ultimele puteri către biserică, în speranța că vor găsi aici un refugiu. Răspunderea bisericii față de societate devine astfel cu atât mai serioasă. Însă nici biserica nu poate scăpa acestui iureș al timpului. Ea însăși este în primejdia de a-și pierde direcția. Nu este nevoie să fii specialist în istorie, ca să observi că, în momentele de criză majoră, oamenii s-au îndreptat spre biserică, în speranța aflării răspunsurilor esențiale, și că, de cele mai multe ori, biserica a eșuat în îndeplinirea misiunii pentru care a fost adusă la existență.

Ce este misiunea?

Misiune – însărcinare sau împuternicire dată cuiva sau pe care și-o atribuie singur într-un anumit scop; acțiune de propagare a religiei creștine, mai ales catolice, în țări cu o altă religie dominantă; instituție religioasă prin care se propagă creștinismului în țări cu o altă religie dominantă (*Micul dicționar academic*)

Primul dintre aceste sensuri este acela care descrie cel mai bine scopul pentru care Dumnezeu a înființat biserica. Misiunea este deci o însărcinare și în același timp o împuternicire pe care Dum-

nezeu a dat-o bisericii Sale pentru a îndeplini scopul enunțat atât de clar de El Însuși în Matei 28,18-20. Atunci când privim atent la ce spune Mântuitorul în această trimitere imperativă, putem observa câțiva pași concreți ce trebuie urmați, ca și o succesiune a lor, care nu este întâmplătoare :

- duceți-vă
- faceți ucenici
- din toate neamurile,
- botezați-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh
- învățați-i să păzească
- tot ce v-am poruncit

Duceți-vă

Este evident că inițiativa vestirii mântuirii trebuie să aparțină bisericii, atât ca organizație, cât și ca individ care compune biserica. De altfel, singura rațiune de a fi a bisericii este îndeplinirea acestei misiuni. O biserică statică sau, dimpotrivă, agitându-se să deruleze tot felul de programe care pierd din vedere specificitatea misiunii sale nu poate fi acea biserică de care Dumnezeu Se poate folosi în îndeplinirea planurilor Sale.

Condiția de mișcare a bisericii a definit-o de la început: „...și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1,8 u.p.). Dacă biserica nu-și îndeplinește în mod constant și natural menirea de a merge, de a se duce spre oameni, atunci ceva nu este în regulă. Timpul pe care-l trăim aici, în România, ca de altfel în întreaga lume, este o vreme a nevoii lumii după siguranță, sprijin și certitudini. Oamenii, semenii noștri, sunt pe punctul de a se îneca și au nevoie de niște salvatori care să le iasă în întâmpinare.

Faceți ucenici

A face ucenici este una dintre cele mai dificil de îndeplinit etape ale misiunii bisericii. Este mult mai ușor să predici, să expui doctrine sau să spui altora ce trebuie să facă. Dar a face ucenici este dificil. Ucenicia a fost o practică milenară, prin care un maestru (sau un meșter) lua pe lângă sine un tânăr și-l învăța cum să devină ca el. A face ucenici este exact metoda pe care Mântuitorul Însuși a folosit-o

pentru a aduce oameni în Împărăție și tot El a recomandat-o ca fiind modalitatea ideală pe care urmașii Săi trebuie s-o folosească pentru același scop.

Aici ar trebui să privim cu multă atenție la toate programele pe care biserica le promovează pentru a verifica dacă ele sunt elementele care realizează ucenicia. Fiind vorba despre ucenicie, este de remarcat că ea presupune contact personal prelungit și constant. Nu poți face ucenici prin cursuri la distanță și nici la fără frecvență. Ucenicia presupune un timp pe care să-l dedici ucenicului în devenire, presupune să împarți cu el tot ce ai și tot ce ești. Ucenicia presupune să te lași să devii vulnerabil, să te arăți ucenicului așa cum ești în realitate. Ucenicia înseamnă renunțare la clișee, renunțare la atitudini oficiale, dezbrăcare de orice artificialitate. Ucenicia înseamnă să fii natural, să fii tu însuși, un om care trăiește, dar nu mai trăiește el, ci Hristos trăiește în el. A face ucenici înseamnă a fi tu însuși ucenicul Maestrului.

Biserica primului secol a crescut și a umplut pământul prin această „tehnică” a uceniciei. Pe măsură ce timpul a trecut și au apărut „specializările”, biserica a început să-și diminueze impactul asupra societății. Șansa bisericii contemporane este să regăsească drumul spre ucenicie. Abia atunci își va putea îndeplini pe deplin misiunea.

Din toate neamurile

Această componentă a trimeriei Mântuitorului este una destul de la modă astăzi. Încă de la 1901, biserica a devenit conștientă de necesitatea misiunii externe, dar au mai trecut aproape 50 de ani până când biserica a făcut pași clari în direcția unei misiuni sistematice în toată lumea (*Handbook of Seventh Day Adventist Theology*, pag.15). Astăzi, putem constata și în România, la 70 de ani după misiunea lui Constantin Tolici în Madagascar, că tot mai mulți adventiști români sunt atrași de misiune în ținuturi exotice. Asta este foarte bine și tendința aceasta trebuie încurajată și sprijinită.

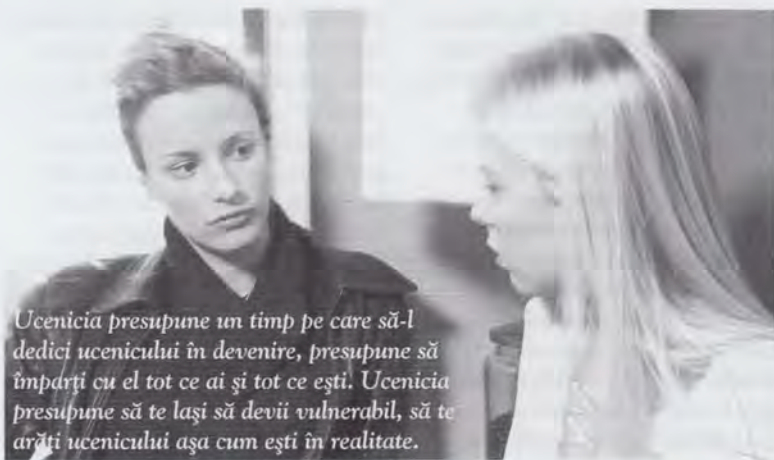
Ce ne facem însă cu o altă fațetă a acestei părți a misiunii? Când Mântuitorul vorbea despre „din toate neamurile” nu se gândea doar la țări îndepărtate și exotice, ci mai ales la

multitudinea și diversitatea populației existente chiar acolo. Să ne aducem aminte de numărul impresionant de „neamuri” prezente la Ierusalim, în Ziua Cincizecimii. Uneori, este mai greu să ne apropiem de „neamurile” foarte apropiate de noi, fie că este vorba de deosebiri de naționalitate, de cultură, de nivel economic sau de poziție socială... Uneori, pare mai ușor să trecem oceanul decât să trecem palierul blocului unde locuim sau ulița care ne desparte de „toate neamurile”. „Neamurile” acestea dimprejurul nostru sunt cele la care suntem trimiși, în primul rând, ca să-i facem ucenici.

Botezați-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh

În ritualul uceniciei exista un moment când se considera că ucenicul a ajuns la un stadiu când poate sta pe propriile-i picioare. Nu era încă meșter, dar devenise altceva decât un ucenic începător. Se făcea o ceremonie care consta în principal în executarea perfectă de către cel ajuns în acest stadiu a unui obiect specific meseriei. Astfel ucenicul devenea caldă. Era într-un fel botezul lui ca meseriaș. Botezul în biserică are o semnificație oarecum asemănătoare. Ucenicul începător a umblat alături de cineva care l-a ajutat să devină ucenic, să-și însușească „adevărurile începătoare” și să stea pe propriile-i picioare. Acum, el trebuie botezat pentru a se consfinți astfel stadiul la care a ajuns.

Este de remarcat faptul că botezul nu se face în numele celui pe lângă care și-a făcut ucenicia, ci în Numele Adevăratului Meșter, Cel care este „urzitorul mântuirii”. În felul acesta, cel care face ucenici nu riscă să se afunde în mândrie, iar Numele lui Dumnezeu este înălțat. Cel botezat știe cui aparține și își asumă statutul de ucenic permanent al lui Hristos. Dar misiunea bisericii este să-i boteze pe oameni. Noi trebuie să spunem clar oamenilor că aceasta este calea rânduită de Mântuitorul. Nu putem să-i lăsăm în confuzie, spunându-le că oriunde sunt este bine și că nu contează biserica din care fac parte. Botezul este o parte a misiunii pe care Hristos a dat-o bisericii.

Ucenicia presupune un timp pe care să-l dedici ucenicului în devenire, presupune să împarți cu el tot ce ai și tot ce ești. Ucenicia presupune să te lași să devii vulnerabil, să te arăți ucenicului așa cum ești în realitate.

Învățați-i să păzească

O dată cu botezul, misiunea bisericii față de acei oameni nu încetează, ci dimpotrivă sporește în complexitate. Partea aceasta a marii trimiteri, pe care Hristos a dat-o bisericii, tinde să fie neglijată sau greșit înțeleasă. Se crede că, o dată botezați, membrii bisericii au devenit maestri, dar, de fapt, ei sunt și vor fi toată viața tot ucenici, pentru că și calfa e tot un ucenic, dar unul mai evoluat. Misiunea bisericii este aceea de a-i învăța pe oameni să păzească tot ce a poruncit Isus și de a-i boteza. Se știe că metoda cea mai ușoară de învățare este cea interactivă, așa că ea se produce tot prin ucenicie. Ar trebui ca biserica să aibă programe de învățare a membrilor la fel de laborios construite și la fel de extins aplicate ca și programele de evanghelizare.

„Învățați-i să păzească” este mult mai mult decât pur și simplu a-i informa despre doctrine sau a le face cunoscut care sunt standardele bisericii. A păzi aceste doctrine sau standarde este mult mai complicat decât a lua cunoștință de ele și a le accepta. „Păzirea” presupune un exercițiu constant și o perseverență continuă, până când ucenicul devine maestru în fiecare dintre acestea. Și mai este ceva: atunci când îi înveți pe alții să păzească, vei păzi tu însuși. Ne plângem că standardele bisericii se deteriorează. Suntem înclinați să acuzăm tânăra generație sau pe noii adventiști de această deteriorare. Poate ar fi cazul să vedem în ce măsură ne preocupăm să-i învățăm, prin metoda uceniciei, să le păzească.

Tot ce v-am poruncit

Într-o lume a relativității morale, partea aceasta a trimiterii divine pare oarecum vetustă, din alte vremuri. A păzi „tot” poate fi considerat fie ceva imposibil, fie ceva nenecesar. Dar este misiunea bisericii să păzească tot ce a primit de la Hristos. Nu degeaba la momentele solemne ale Cinei Domnului se amintesc cuvintele lui Pavel:

„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat...” (1 Corinteni 11,23). Pavel primise de la Domnul ceea ce îi învățase pe cei din Corint și el insista că tot ceea ce-i învățase trebuie păzit, fiindcă nu era învățătura lui, ci a Domnului. Biserica are misiunea să-și învețe membrii tot ce a poruncit Dumnezeu.

Poate că cea mai importantă învățătură este chiar aceea a marii trimiteri, fiindcă numai astfel biserica se păstrează ca un organism viu, într-o perpetuă regenerare. Renunțarea fie și la o mică parte din „tot” ce ne-a poruncit Hristos poate duce la eșecul bisericii și istoria este plină de astfel de exemple.

Aceasta este misiunea bisericii. Timpurile s-au schimbat, oamenii sunt trecători, mijloacele pentru îndeplinirea misiunii bisericii sunt mereu înnoite. Un singur lucru nu se schimbă: misiunea bisericii! Societatea postmodernă este una care solicită într-un mod special biserica să-și îndeplinească misiunea. Nevoile oamenilor dimprejurul nostru nu s-au schimbat fundamental niciodată. Nevoia de siguranță, de apartenență, nevoia de iertare, toate nevoile profund umane sunt aceleași. Oamenii privesc cu o speranță disperată spre biserică și așteaptă soluții. Soluția

este enunțată în misiunea bisericii. Noi trebuie să mergem spre oameni, să facem ucenici, să-i botezăm, să-i învățăm să păzească tot ce ne-a învățat Dumnezeu.

Răspunderea care apasă asupra bisericii este copleșitoare. Față în față cu o lume amenințată de distrugere, noi, cei pe care Dumnezeu ne-a chemat să alcătuim biserica, suntem răspunzători de viețile lor. În aceasta constă măreția și povara bisericii. Între misiune și... omisiune nu este diferență decât de o literă! A ne îndeplini misiunea este condiția intrării în Împărăție: „De aceea, pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri, dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 10,32.33)

.....

În ziua de 26 decembrie 2004, pe una dintre plajele care aveau să fie măturate de valurile ucigașe, o fetiță de 10 ani a observat că apa oceanului se retrage într-un mod neobișnuit. Și-a amintit că a învățat la geografie că atunci când se formează valurile ucigașe, tsunami, mai întâi apa oceanului se retrage. Și-a alertat părinții și apoi pe toți cei de pe plajă și a reușit să-i convingă să fugă la adăpost. Peste 100 de oameni au fost salvați. Citind această relatare, m-am întrebat: Cum de a avut această fetiță puterea să-i convingă pe cei de pe plajă?

Dacă biserica uită care-i este misiunea, dacă ne lăsăm angrenați în tot felul de programe colaterale, dacă practicăm exerciții de imagine, dacă facem atât de multe lucruri bune, încât nu mai avem timp pentru misiunea noastră, atunci cred că este timpul să ne trezim și să vedem cum undele harului lui Dumnezeu se retrag într-un mod ciudat pentru a se transforma în unelte ale mâniei Sale. Și când vedem ce se întâmplă este timpul să lăsăm orice altceva la o parte pentru a-i salva pe oameni. Altfel, valurile ne vor înghiți o dată cu ei!

Valeriu Petrescu, director,
Departamentul Educație,
Uniunea Română

Antidot pentru deznădejde

HERMINE L. GRAHAM

Ați trăit vreodată simțământul de a abandona lupta? Ați ajuns cumva cu sănătatea psihică la limită? V-ați aflat uneori în grea cumpănă?

Ca și creștini, nu ne simțim prea confortabili să discutăm ce înseamnă să fii pe muchie, deși mulți dintre noi am trecut pe-acolo. Uneori, simțim cum circumstanțele vieții ne sugrumă. Privim cum ne cufundăm tot mai mult în deznădejde. Și poate că adesea ne întrebăm: De ce nu ne ferește Dumnezeu de situațiile limită? Dacă El este drept, de ce permite El nedreptăți în viața noastră?

Își consultă doctorul de familie, 334 îl consultă pentru problemele psihice. Numărul femeilor cu vârsta cuprinsă între 25 și 44 de ani, predispuse la depresie, este de 3 ori mai mare decât cel al bărbaților. Cineva definea deprimarea ca „o răceală obișnuită” a sănătății mintale. Alte cercetări în domeniu susțin că între 13 și 20% din totalul populației va fi afectată de depresie (Gelder, Gath, *Mayou and Cowen*, 1996). În Anglia, pe un mare afiș publicitar, era pusă întrebarea: „Știați că în țara noastră există mai mulți oameni care folosesc antidepresive decât cei care și-au votat starul de muzică rock?”

Deznădejdea

În 1970, Seligman a început să dezvolte o teorie în psihologie cu privire la depresie. Teoria sa a avut la bază un număr de experimente făcute pe șobolani. Aceștia se aflau într-o cușcă compartimentată în două. Când o parte a cuștii primea un șoc electric, șobolanii din acea zonă au fost instruiți să treacă în partea opusă, pentru a evita șocul. Când șocul electric atinge partea opusă ei trebuiau să revină de unde au plecat pentru a fi cât mai departe de pericol. Apoi, s-au transmis șocuri electrice simultan pe ambele părți ale cuștii, iar șobolanii nu aveau altă alternativă decât să stea nemișcați – neajutorați – deoarece nu puteau să prevadă și implicit să evite neplăcutul eveniment.

Acest fenomen Seligman l-a numit „învățarea neputinței”. Teoria sa ar putea fi enunțată astfel: când trecem printr-o depresie, asemenea șobolanilor, noi conștientizăm, de fapt, neputința. Nefiind în stare să anticipăm evenimentele adverse din viață, suntem asemenea unor prizonieri imobilizați, prinși într-un laț.

Bolile mintale au început să fie atât de larg răspândite, încât putem găsi în jur unul din șase adulți (angajați într-o anumită activitate) cu probleme legate de sănătatea psihică (Serviciul Național pentru Sănătatea Mintală, septembrie 1999). Factorii care influențează sănătatea minții pot fi destul de serioși. Pe parcursul unui an, din 1000 de inși care

Problema sănătății mintale constituie un serios subiect de discuție pentru întreaga societate și afectează pe oricine, inclusiv pe creștini. Departamentul de Statistică al Sănătății din Anglia menționează că au loc aproximativ 100 de sinucideri în fiecare săptămână – ceea ce înseamnă 5.000 într-un an, iar în medie, o persoană la fiecare o oră și jumătate. Grupul cu rata cea mai mare de risc la suicid îl constituie cel format din tineri, mai exact bărbați și femei cu vârsta până la 35 de ani.

Deznădejdea poate înăbuși orice licăr de speranță, poate paraliza afecțiunea față de semenii, ne poate înpăimânta și alunga visurile. Deznădejdea ne face să mergem pe muchie, să ne afundăm sau să cântărim invers lucrurile. Ea ne poate șopti: „E momentul să cedezi! Trebuie să renunți!”

Martin Luther King jr. spunea: „Dacă un om nu a descoperit ceva pentru care merită să moară, atunci nu e demn să trăiască. Am putea lua în discuție și reversul afirmației: „Dacă cineva nu a descoperit o cauză pentru care merită să trăiască, acea persoană nu e pregătită să moară”.

Pentru ce trăim noi pe acest pământ? Cunoaștem scopul pentru care am fost creați sau ... din cauza blestemului păcatului am pierdut obiectivul?

Speranța

Speranța este exact opusul deznădejdii. Vrajmașul nostru, Satana, caută să ne distrugă speranța, deoarece ea constituie temelia credinței noastre. În Evrei 11,1 e

înregistrată definiția credinței: „Și credința e o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”.

Credința este atât verb cât și substantiv – un cuvânt activ, dar și o acțiune izvorâtă din speranță.

Speranța o putem urmări în viața lui Avraam: „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce. Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11,8-10). De ce a lăsat Avraam confortul, siguranța afacerilor și a locuinței pentru a emigra într-un loc necunoscut? Pentru că el a nutrit o speranță în ceva ce nu putea fi văzut cu ochii obișnuiți, a sperat în ceva mai mult decât putea să atingă cu mâinile.

Când Satana aduce îndoială sau deznădejde în viața noastră, atunci putem descoperi cât de slabi suntem la capitolul credință. Nu e prea ușor în unele situații să te abandonezi lui Dumnezeu, pășind în neant. Dar speranța, în ciuda tuturor necazurilor, ne deschide ochii, ca să vedem scopul pentru care am fost chemați și obiectivul pentru care Dumnezeu ne-a creat.

Isus a avut un obiectiv foarte clar în viață. Chiar când Se confrunta cu evenimente legate de moartea pe cruce, El a spus: „Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume” (Ioan 18,37). Isus spunea: „Eu M-am născut pentru o cauză, trăiesc pentru acea cauză și sunt pregătit să mor pentru acea cauză”.

Obiectivul lui Isus a fost să mărturisească despre adevăr, despre adevărul cu privire la Împăratul împăraților!

În călătoria spre ceruri, noi putem alunga deznădejdea, în ciuda nenorocirilor, calamităților, durerilor, pierderilor și temerilor, numai dacă vom cunoaște bine cauza pentru care trăim. Dacă vom avea mereu obiectivul lui Dumnezeu în fața ochilor, atunci El ne poate insufla o viziune puternică, așa cum n-am gândit niciodată.

Pregătirea pentru cauză

Următoarele 5 strategii ne-ar putea ajuta să nu mai alunecăm atât de ușor în deznădejde.

1. Să punem o strajă minții noastre. Ioan Botezătorul cunoștea cauza pentru care trăia și, din acest motiv, a petrecut mult timp în a-și fortifica mintea pentru atacurile lui Satana. Aceasta, de fapt, l-a și ajutat să fie un bărbat fără seamăn în generația sa. Ioan se retrăgea între coline și cobora în cetate doar pentru a proclama ceasul judecării. Lucrarea lui nu era ușoară, iar Ellen White scria: „Povara misiunii sale îl apăsa. În singurătate,

*În călătoria spre ceruri,
noi putem alunga
deznădejdea,
în ciuda nenorocirilor,
calamităților, durerilor,
pierderilor și temerilor,
numai dacă vom cunoaște
bine cauza pentru care
trăim.*

prin meditație și rugăciune, căuta să-și oșelească sufletul pentru lucrarea care-l aștepta. ... Pe cât era posibil, închidea orice cale pe care ar fi venit Satana. Cu toate acestea, ispititorul îl ataca. Dar sensibilitatea lui spirituală era trează; el își dezvoltase tăria și hotărârea de caracter și, cu ajutorul Duhului Sfânt, putea să recunoască apropierea lui Satana și să se împotrivească puterii lui.” (Hristos, *Lumina lumii*, ed. 2002, pag. 84)

Noi nu putem anticipa momentul când Satana va încerca să ne descurajeze ori să ne răpească speranța, dar un lucru putem ști sigur: că el va veni, că face tot ce-i stă în putință pentru a nu avea încredere în Dumnezeu și a ne îndoi de iubirea Lui.

2. Să ne încredem în Dumnezeu.

Noi putem petrece ore, săptămâni și ani cu îngrijorare și teamă, încercând să aflăm de ce anume, într-o situație sau alta, s-a întâmplat așa, ori cum putem ieși sau schimba o situație

nedorită. Uneori, căutăm răspunsul în multe locuri, cu excepția locului unde se găsește speranța. Putem lua în considerare și comentariile făcute de Ellen White cu privire la samariteanca de la fântâna lui Iacov (Ioan 4): „Ea privea înapoi la părinți, înainte – spre venirea lui Mesia – cu toate că Nădejdea părinților, Mesia în persoană, era lângă ea și nu-L cunoștea. Câte ființe însetate și astăzi se găsesc lângă fântâna de apă vie, și cu toate acestea, caută să se îndepărteze de izvorul vieții!” (Hristos, *Lumina lumii*, ed. 2002, pag.161-162)

Poți spune: „Va fi bine pentru tine când te vei încrede în El”. Dar te rog să mă crezi că aceasta nu e chiar simplu. Nu de mult, am început să mă încred în Dumnezeu și să-mi ancoroz sufletul în El. Recunoașterea mea fermă, asigurarea și încrederea în Dumnezeu tocmai am început să le experimentez vara trecută, într-o vacanță petrecută în Bermude.

În după-amiaza unei zile, aproape de apus, în timp ce stăteam pe plajă, am observat o stâncă masivă înfiptă adânc în mare. Valurile ce înconjurau stâncă păreau s-o înghită, dar ea, de fiecare dată, rămânea neclintită. Dintr-o dată, mi-a venit un gând: Eu am nevoie să-mi ancoroz încrederea, speranța și credința în Dumnezeu; pentru că El este singurul lucru din viață neschimbător, sigur și demn de încredere. „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde” (Ier. 29,11). În acel moment, un simțământ de siguranță mi-a încălzit inima.

3. Mintea și inima noastră să fie preocupate cu cele cerești. Dumnezeu dorește să devenim oameni noi. Apostolul Pavel scrie: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Rom.12,2).

Cu ce dorește Dumnezeu să ne umple mintea? Din nou, prin apostol, vine răspunsul: „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce

Nu e prea ușor în unele situații să te abandonezi lui Dumnezeu, pășind în neant.

este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, orice faptă bună și orice laudă aceea să vă însuflețească” (Filip. 4,8).

Cu ceva timp în urmă, am observat un lucru ciudat în timp ce îmi revizuiam gândurile. Mintea îmi era plină cu tot felul de lucruri care urmau să fie făcute: îngrijorări, planuri noi, sau diferite proiecte rentabile. Când toate acestea începeau să se deruleze în minte, mă simțeam atât de obosit, ca și când n-aș fi dormit niciodată.

La întâlnirile de rugăciune la care participam, am început să studiem cugetările lui Iisus de pe munte (Matei, capitolele 5-7), câte o fericire în fiecare săptămână. Fericirea dintr-o săptămână suna astfel: „Fericite de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!” (Matei 5,8). Prezbiterul care conducea ora de meditație, a amintit, printre altele, și ideea că, pentru a schimba un obicei, e nevoie de 21 de zile. M-am hotărât atunci să fiu mai aproape de Dumnezeu, iar El să-mi reînnoiască mintea și să-mi schimbe obiectivele negative în gânduri curate și să mă umple de recunoștință. La scurt timp, a început să mă cuprindă teama; atunci am citit făgăduința biblică: „Prea iubitule, doresc ca toate lucrurile să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău”. M-am rugat: „Doamne, Tu însuși mi-ai promis că dorești lucruri bune pentru mine. Eu nu văd nici un mod cum ai putea lucra pentru mine, dar îmi pun încrederea în Tine. Te rog descopere-mi planul Tău”.

În 14 zile am reușit. Am reușit să nu mă mai îngrijorez în mod necesar, eu care mă ambalam tot timpul. Următorul paragraf scris de Ellen White poate fi relevant: „În viața viitoare, tainele

care aici ne-au necăjit și dezamăgit ni se vor desluși. Vom vedea că rugăciunile noastre aparent neascultate și așteptările noastre zadarnice s-au numărat printre binecuvântările cele mai mari.” (*Divina vindecare*, ed. 1997, pag. 457)

Uneori, temerile, stresul sau disperarea noastră pot fi pe fondul unor așteptări nereale. Astfel ar trebui să conștientizăm cât de important este să ne acceptăm limitele. Mintea noastră e plină uneori de teamă sau de îngrijorare și din cauza faptului că suntem nemulțumiți, deși Dumnezeu ne binecuvântează.

Pastorul unei biserici a oferit o sugestie practică pentru a reduce stresul și nemulțumirea. El spunea așa: Uneori, avem nevoie să ajustăm ambițiile, pentru a fi în armonie cu situația noastră. Mulțumirea este secretul pentru o minte lucidă – o minte plină de speranță. Eu am grijă și să recitesc, din jurnalul meu zilnic, tot ce mă ajută să-mi redirecționez mintea, când sunt agitat sau încep să cultiv gânduri pesimiste: „Fericirea nu înseamnă să ai tot ce-ți dorești; ci înseamnă să dorești, tot ce ai deja”. Adevărata speranță există acolo unde este Dumnezeu, însă ea poate lipsi atunci când există brațe puternice, bani mulți, o slujbă nouă, o mașină sau o casă nouă.

Climatul social, de asemenea, ne poate ajuta inima și mintea să gândească în termeni pozitivi. Recomandarea este să căutăm un anturaj cu oameni optimiști, care să ne încurajeze și să se roage pentru noi. Eu am câțiva prieteni foarte buni, în biserica părinților, iar ei au reușit de câteva ori să-mi învie speranța. Sunt integrat și într-un grup de rugăciune și vă mărturisesc că e foarte greu să renunț la ceva când știu că ceva din grup se roagă pentru mine.

4. Așteaptă-L pe Domnul. Martin Luther King jr., spunea: „Evaluarea finală a unei persoane nu se face atunci când cineva rămâne pe poziție într-o situație convenabilă, ci când cineva rămâne, în ciuda opoziției sau provocărilor. Timpul de criză se apropie. Lucruri groaznice și nemaîntâlnite vor avea loc pe pământ. De un singur lucru însă putem fi siguri – singurul care va rămâne de neschimbat este Dumnezeu. Pentru toți cei ce-L vom aștepta, în ciuda încercărilor, El va deveni speranța noastră; prin urmare, nu avem cum să ne pierdem nădejdea. Făgăduința lui este: „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și răurile nu te vor îneca” (Isaia 43,2). Așadar, nu trebuie să fim clătinați de orice simțământ, de orice situație sau emoție. Trebuie să ne ancorăm speranța în Dumnezeu care este de neclintit.

5. Lăudați-L continuu pe Dumnezeu. David ar putea constitui un model în ceea ce privește laudele adresate Creatorului: „Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi întotdeauna în gura mea” (Ps. 34,1). Nu tot ce ni se întâmplă poate fi ceva bun; dar în absolut toate lucrurile putem găsi un motiv pentru care să-L lăudăm pe Dumnezeu.

Credința este îndrăzneala speranței. Toți cei care nu au descoperit cauza pentru care trăiesc, aceștia nu sunt pregătiți să moară. Pentru ce trăim noi pe acest pământ? În cine ne-am pus speranța?

Dacă am rămas fără nădejde, iar speranța e aproape pierdută, atunci există o soluție: să-L alegem zilnic pe Cel care ne poate da speranță. Să alegem zilnic să trăim pentru cauza Lui, să mergem alături de Dumnezeu, ancorându-ne speranțele și visele în Stânca Veacurilor.

Să ne unim cu apostolului Pavel în a spune: „Dumnezeu să ne lumineze ochii inimii, ca să pricepem care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți” (Efes. 1,18).

Hermine L. Graham este psiholog la clinica din Birmingham – Anglia

*Adventist Review, decembrie 2004,
Traducere: Paul Pauliuc*

INTENȚII

**Transformând cerneala
din mințile noastre în
cuvinte și fapte lizibile**

LEAKEY MOKUA NYABERI

IN TENȚII BUNE. Cu toții le avem. Numai că nu întotdeauna le punem în practică. De câte ori am vrut să facem, să spunem sau să fim ceva, dar pur și simplu ne-am dat înapoi și am lăsat ocazia să treacă?

Aproape de fiecare dată se întâmplă ceva ce ne schimbă planurile și punem deoparte bunele noastre intenții pentru ziua următoare. Și pentru următoarea... Curând, intențiile noastre sunt trecute în subconștient și, probabil, ne auto-îndreptăm cu gândul: „Eu într-adevăr am vrut să fac, dar a intervenit ceva”. Până la urmă, intenția contează, nu-i așa?

Sincer vorbind, intențiile, și anume intențiile bune, sunt doar atât: intenții bune. Ele au importanță doar pentru mintea ta. Poate că ele îți dau un simțământ cald și vag (*Până la urmă, sunt un om bun; eu chiar am vrut să fac ceva*), dar, la sfârșitul zilei, nu ești mai bun decât cel care nu s-a gândit la aceasta și nu a făcut-o. De fapt, poți fi chiar un pic mai rău, căci binele pe care am fi putut să-l facem, dar nu l-am făcut, vorbește nu despre neputința noastră sau despre lipsa ocaziilor, ci mai degrabă despre lipsa noastră de inițiativă și angajare.

În cartea sa, *Calea către Hristos*, pag. 24, 25, Ellen White spune că, atâta timp cât conștiința noastră este condusă de Duhul Sfânt, noi vom vedea răul păcatului – puterea, vinovăția și blestemul lui – și vom simți că păcatul ne-a despărțit de Dumnezeu. Eu cred că aceste cuvinte se aplică și la intențiile bune, căci păcatul omiterii este tot așa de rău ca și cel al comiterii. Iar intențiile noastre bune pot deveni păcătoase atunci când neglijăm să facem ceea ce știm că Domnul ne-a cerut să facem.

BUNE

Textul din Proverbe 28,13 este totuși încurajator pentru sufletul nostru: „Cine își ascunde fărâdelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare”. Dumnezeu promite să ne ierte păcatele din trecut și prezent; tot ce trebuie să facem este să le mărturisim, să le părăsim și astfel vom obține îndurare.

Cred că v-ați mirat când am spus că intențiile bune sunt bune doar dacă sunt urmate de acțiune.

Cu ani în urmă, prietenii mei au pus mână de la mână pentru a mă scoate dintr-o mare problemă în care intrasem. Am luat atunci câteva ruble și am decis să trimit câte o scrisoare de mulțumire fiecăruia dintre prietenii mei. Am mers la o papetă-

rie pentru a cumpăra câteva felicitări drăguțe. Din nefericire, le mai am și azi, zăcând undeva în sertarul meu, râzând de mine și provocându-mă să fac binele pe care ar fi trebuit să-l fac cu ani în urmă. Acesta este punctul cel mai avansat la care au putut ajunge simțămintele mele calde și vagi. Aceste scrisori de mulțumire nu au fost niciodată trimise.

Nu am avut niciodată suficient timp ca să scriu numele tuturor celor care m-au ajutat. Cu timpul, am uitat și unele nume, iar după ce a trecut mai mult timp, am devenit peste măsură de ocupat. Cum să trimiți o scrisoare de mulțumire mult mai târziu?

Dacă ești ca mine, trebuie să ai nenumărate scrisori pe care ai vrut să le scrii – unui vechi prieten, unui editor de ziar, pastorului tău sau președintelui conferinței – dar le-ai scris doar cu cerneala minții tale. Poate fi cineva pe care ai intenționat să-l suni sau să-l vizitezi. Poate ai avut intenția de a susține vreo schimbare în biserică ta, de a te ridica împotriva nedreptății

sau chiar de a susține un prieten nedreptățit. Din nefericire, tot ceea ce ai făcut în această privință este „am vrut s-o fac.”

Este un adevăr despre viață acela că ea are ultimul cuvânt. Este adevărat că nu avem timp pentru a face tot binele pe care am vrea să-l facem, dar a amâna până găsim un timp mai potrivit

înseamnă cu siguranță a rata momentul oportun. Aceasta este în special adevărat cu privire la acțiunile care nu necesită multă planificare sau chiar bani, ci doar un minut sau două astăzi. Da, este de asemenea adevărat că putem face mult bine în fiecare zi, fără să ne îndepărtăm mult de programul nostru obișnuit.

John Mason, autorul lucrării *An Enemy Called Average*, scrie: „Elimină toate scuzele și motivele de a nu acționa hotărât și imediat... Ceea ce contează nu este dacă o persoană este ocupată, ci dacă progresează; este o chestiune de activitate versus realizare (în sensul de îndeplinirea unei sarcini, n. tr.).”

*„Singurul lucru
necesar pentru
triumful răului
este ca bărbații și
femeile bune să nu
facă nimic”
(Edmund Burke)*

Câștigând bătălia

„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor care vor fi iubit venirea Lui.” (2 Timotei 4,7.8)

În ceea ce privește intențiile bune, am învățat că este important să nu mă angajez doar din politețe sau din impulsivitatea bunăvoinței să fac unele lucruri pe care nu intenționez să le fac. Aceasta nu face decât să complice lucrurile. Trebuie să facem doar promisiuni pe care știm că le putem onora.

Să nu lăsăm ca lucrurile care ne vizează să fie cele pe care nu le-am făcut, transferându-le pe un aparent „mai bine” plasat mâine, care nu vine niciodată. Și să nu lăsăm răul să triumfe asupra bunelor noastre intenții.

Leakey Mokua Nyaberi, Colegiul Spicer Memorial, Maharashtra, India

*Adventist Review, iulie 2004
Traducere: Danubian Modoran*

Adunarea Generală a Conferinței

Banat

EMIL BANGA

Onouă zi de har se conturează în acompaniamentul rugăciunilor și al cântărilor care se înalță spre cer din sute și mii de inimi așteptătoare ale revenirii Domnului Isus. Dar azi, armonia consacrării personale a așteptătorilor are o tonalitate mai aparte pe teritoriul Conferinței Banat, linia melodică a cererilor este și mai profundă, accentele se schimbă, ritmul devine mai apăsător, cu un refren unic: „Doamne, Tu să ne conduci!” Apoi, traseul celor 158 de delegați din cele cinci județe ce aparțin conferinței poartă lumina onestă și clară a cerului în discuții, păreri personale, opinii ale bisericilor locale pe care le reprezintă. Aceasta este imaginea pe care-mi doresc s-o regăsesc în rapoartele cerești ale acelei dimineți de 27 februarie 2005.

Dacă apropierea primăverii nu s-a regăsit în condițiile meteo ale acelei zile friguroase, cu vânt, zăpadă și apoi viscol, căldura întâlnirii frățești a delegaților și invitaților s-a manifestat în mod firesc din primele clipe ale întâlnirii. Buna organizare și cadrul primitor al Bisericii „Betania” din Timișoara au creat condițiile perfecte pentru realizarea lucrărilor electivale ale Adunării Generale.

Prezentarea mesajului biblic de către fratele Emilian Niculescu, ne-a dus în timpul lui Moise, alesul Domnului pentru marea lucrare de conducere a poporului în exodul plănuț de El. Evenimentul redat în cartea Exod 3,1-5 devenea din ce în ce mai actual, pe măsură ce Muntele Domnului, focul ce nu mistuia rugul, toiașul și mâna băgată în sân primeau aplicații spirituale contextualizate. Consacrarea în rugăciune a însemnat apogeul pregătirii spirituale pentru începerea lucrărilor.

În prezența fraților Teodor Huțanu, Emilian Niculescu, Ioan Câmpian, Viorel Dima – prezenți din partea Uniunii – fratele Pavel Memete, președintele în exercițiu al conferinței, a deschis în mod oficial Adunarea Generală Electivă a Conferinței Banat. După aprobarea agendei de lucru, prezentarea raportului președintelui a deschis șirul de rapoarte care urmau a fi prezentate în cadrul lucrărilor. Raportul președintelui, în lumina chemării divine exprimate în Ioan 15,16 („Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi, și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roada, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea.”), a așezat lucrarea conferinței în mandatul încheiat. Nu puținele realizări ale acestei

perioade – arăta raportul – înseamnă rezultatul acestui parteneriat la care Domnul ne-a chemat. În același timp, neîmplinirile indică clar că lucrarea nu s-a încheiat – preciza fratele Pavel Memete în finalul raportului, arătând însă spre timpul sfârșitului apropiat, ca spre vremea roadelor.

Dezbaterile raportului președintelui, ca și a celorlalte rapoarte din partea administratorilor și a responsabililor de departamente, a demonstrat interesul membrilor bisericii cu privire la viața și bunul mers al bisericii. Observații mai mult sau mai puțin obiective, comentarii pertinente, sugestii concrete și abordarea chiar a unor detalii ce păreau a fi mai puțin importante în contextul unei asemenea adunări – toate demonstau o atitudine activă a delegaților veniți nu doar să asiste, ci să se implice, așa cum de altfel este firesc. Notițele luate în cadrul dezbaterii rapoartelor pot fi un material de studiu interesant pentru lucrarea în noul mandat.

După ce s-a încheiat lucrarea Comitetului de organizare, a urmat un nou moment de consacrare a întregii adunări.

Conform uzanței, Comitetul de numiri, Comitetul de acreditări, respectiv Comitetul de planuri și hotărâri au lucrat în paralel, în timp ce majoritatea delegaților urmăreau prezentarea rapoartelor. Firesc, cel mai așteptat moment al lucrărilor a fost cel al anunțării numelui propus pentru a fi președintele Conferinței Banat în următorul mandat. Însă acesta s-a lăsat așteptat până după servirea prânzului... Cu ocazia primului raport al Comitetului de numiri, președintele acestui comitet, fratele Teodor Huțanu a asigurat delegații cu privire la spiritul bun în care acest comitet și-a desfășurat activitatea până în acel moment. Numele propus pentru a fi președintele conferinței în noul mandat – fratele Mihai Maur – a așezat pe umerii delegaților dilema alegerii între calități spirituale și manageriale, dovedite în pastorație și la Radio Vocea Speranței Timișoara, și lipsa de experiență în administrație, între entuziasmul și viziunea slujirii tineresti și numărul nu prea mare de ani trecuți de la debutul în lucrarea pastorală. Delegații au răspuns la această dilemă printr-un DA convingător spus în dreptul celui propus!

La predarea ștafetei, fratele Pavel Memete a mulțumit pentru favoarea de a sluji în această calitate în cei patru ani ce s-au scurs, pentru încrederea ce i s-a oferit, pentru sprijinul primit și chiar pentru observații, asigurând conducerea bisericii de deplina dispoziție de a sluji, urând succes

Comitetul local al Conferinței Banat

de la stânga la dreapta, rândul de sus: Benjamin Zeiler, Liviu Roman, Gabriel Dragoș
rândul de jos: Ionel Soponariu, Mihai Maur, Narcis Ardelean

și binecuvântări noului președinte.

Fratele Mihai Maur a preluat mandatul de președinte, mulțumind pentru încrederea ce i s-a acordat și având gândul ca, la finalul mandatului, să poată spune că a făcut tot ceea ce i-a stat în putință, tot ceea ce Dumnezeu a dorit ca el să realizeze.

Fratele Mihai Maur s-a născut pe 30 aprilie 1971, în Macea, județul Arad. Este absolvent al Institutului Teologic Adventist Cernica, în 1997, licențiat în Teologie Pastorală la Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj, căsătorit și tată a doi copii. A slujit ca pastor în Timișoara, a condus Departamentul Educație și este director la Radio Vocea Speranței Timișoara.

Pentru secretar al Conferinței Banat, a fost ales fratele Narcis Paulin Ardelean, născut pe 14 iunie 1973, în Arad, absolvent al Institutului Teologic Adventist Cernica, în 1996, licențiat în Teologie Pastorală la Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj, căsătorit și tată binecuvântat cu un copil. A slujit ca pastor în Cuvin și a condus Departamentul Libertate Religioasă.

Trezorierul Conferinței Banat, fratele Ionel Soponariu, este născut pe 25 ianuarie 1953, în Bicaz Chei, județul Neamț, absolvent al Institutului Teologic Adventist Cernica, licențiat în Teologie Pastorală la Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj, căsătorit și tată a doi copii.

În mandatul anterior, a slujit ca trezorier.

Director al Asociației Pastorale a fost ales fratele Liviu Roman, director al Departamentului Școala de Sabat și Activități Laice a fost ales fratele Gabriel Dragoș, iar al Departamentului de Tineret – fratele Benjamin Zeiler. Noilor membri din Comitetul local și celor din Comitetul executiv, le dorim călăuzirea sigură a Celui care plănuiește demult Exodul final al copiilor săi din această lume a păcatului. Celor care și-au depus mandatul aici – frații Pavel Memete, Marius Morar și Ioan Stinghe – le aducem mulțumiri pentru slujirea de până acum și multe binecuvântări și împliniri în lucrarea de păstorie.

O asemenea zi este cu siguranță, dacă nu istorică, cel puțin definitorie. Care va fi oare următorul pas plănuț de Mântuitorul nostru iubit? În contextul planului divin, care este semnificația acelei zile de 27 februarie? Din perspectiva umană, știm totuși că este suficient. Am venit cu anumite idei, întrebări și cu mari așteptări și am plecat cu idei, răspunsuri și așteptări și mai mari... Și cu o dorință: „Doamne, a fost frumos, a fost bine – dar, dacă ar fi ultima, nimeni nu s-ar supăra dintre cei ce te așteaptă... Vino, cât de curând!”

Banga Emil, pastor, comunitatea Oradea B, Conferința Banat

Interviu

1. Ce înseamnă pentru tânărul pastor Mihai Maur chemarea la această slujire deosebită?

Percep această chemare ca pe o imensă responsabilitate, atât în fața lui Dumnezeu cât și în fața bisericii Sale din această parte a țării. Sunt conștient de această situația delicată, în care lipsa experienței în administrație se împletește cu tinerețea. Ce altceva aș putea face decât să mă agăț cu întreaga ființă de Dumnezeu, căutând numai la El înțelepciune și curaj, protecție și călăuzire.

2. Care sunt linile directoare după care vă veți ghida în cei patru ani ai mandatului de președinte al Conferinței Banat?

Nu e nevoie să inventez linii speciale. Ele au fost demult trasate. Îmi vin în minte două declarații cerești: „Împărații Neamurilor domnesc peste ele... Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește.” (Luca 22,25-26). „Ți s-a arătat, omule, ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău.” (Mica 6,8)

Așadar, acceptarea poziției de serv în raport cu frații mei pastori, prezbiteri, diaconi, slujbași în general ai bisericii sau chiar simpli membri ai bisericii, precum și tratarea după dreptate, plin de milă și smerenie, a problemelor bisericii sunt principalele linii directoare descoperite în chemarea și trimiterea din partea Mântuitorului.

3. Ținând cont de nevoile actuale ale bisericii, există anumite priorități pe care le veți urmări în primul rând?

Nevoile actuale urgente ale bisericii acum, la vremea sfârșitului, se conturează în două direcții, interioare și exterioare, și ele se condiționează reciproc. În interior, e timpul redescoperirii adventismului autentic, și prioritatea este redeșteptarea și reforma. Întâlnirea „la firul ierbii” cu biserica pentru a discuta aceste aspecte va fi urgența numărul unu. În exterior, împlinirea mandatului de a vesti întreita solie în toată lumea va fi uriașa provocare. Implicarea mai susținută în aspectele sociale, prin realizarea unui centru de sănătate și a unei instituții de învățământ, va fi un adevărat examen.

4. La preluarea mandatului, ați afirmat că sunteți deja cu gândul la final. Cum doriți să arate Conferința Banat la finele mandatului?

Patru ani nu înseamnă nimic în clesidra veșniciei. La vremea sfârșitului însă, acești patru ani pot însemna chiar încheierea Planului de Mântuire. Dacă acest mandat se va suprapune peste „noaptea strămtorării lui Iacov”, atunci dorința inimii mele este ca biserica să treacă biruitoare prin marea furtună. Dacă Domnul va veni în timpul acesta, atunci toți membrii bisericii să primească sfânta declarație: „Bine robi buni și credincioși... intrați în bucuria stăpânului vostru!”

Adunarea Generală a Conferinței

Transilvania de Sud

EMILIAN NICULESCU

Este duminică dimineața, 6 martie 2005. Iarna întârziată pe meleagurile noastre presară pretutindeni steluțe albe de nea, de pe bolta înnorată a cerului. De aproape și de departe sosesc mașini cu delegați, iar alții vin pe jos la Comunitatea Târgu-Mureș C, locul desemnat pentru cea de-a V-a Adunare Electivă a tinerei Conferinței Transilvania de Sud. Frigul și viscolul se curmă dincolo de porțile primitoare ale comunității, unde sunt așteptați reprezentanții celor 145 de biserici adventiste, răspândite în cele cinci județe transilvănene care alcătuiesc această conferință. Pe holuri, secretarele desemnate sunt ocupate cu recepția de rigoare: împart ecusoane și dosare conținând rapoartele activității a patru ani. Noii veniți se salută reciproc, își strâng mâinile și schimbă câteva cuvinte cordiale. Înainte de ora 8:30, ora începerii programului, sala cea mare a bisericii se umple cu delegați sosiți chiar din cele mai îndepărtate districte pastorale.

Din partea Uniunii Române sunt prezenți fr. Teodor Huțanu, președintele Uniunii, Ioan Câmpian, trezorerierul, și subsemnatul. Ocazia este onorată de prezența secretarului Diviziunii Euro-Africa, fr. Gabriel Maurer. Un solo cântat la trompetă (fr. Járász Zenó) dă semnalul minuterelor devoționale, ca un ecou peste veacuri a ceea ce notează Neemia în cartea sa: „Lucrarea este mare și întinsă, și noi suntem risipiți pe zid, departe unii de alții. La sunetul trâmbiței, să vă strângeți la noi, spre locul de unde o veți auzi. Dumnezeu nostru va lupta pentru noi” (Neemia 4,19-20). Cât de frumos este să citim despre credincioșii de atunci, pentru care zidul era elementul unității și nu al despărțirii. Meditația biblică prezentată de fr. Gabriel Maurer s-a bazat pe declarația Domnului Isus din Evanghelia după Ioan 15,5 – „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic”. Organizații și întreprinderi sunt preocupate de strategii manageriale pentru a-și asigura progresul și profitul material, dar pentru a obține acele roade care să rămână nu este nevoie atât de mult de tehnică, dimpotrivă, sunt necesare alte principii decât ale lumii, alte prio-

rități, altă mentalitate. Este necesară gândirea Domnului Isus care a acceptat să coboare pe pământ pentru a deveni frate, serv și jertfă înlocuitoare în favoarea omului păcătos. Vorbitorul a arătat că sunt trei elemente principale asupra cărora trebuie să ne concentrăm: modul de gândire, felul de gândire și roadele acțiunilor noastre. Corectarea primelor două asigură cantitatea și calitatea roadelor. La piciorul crucii, întreaga noastră mentalitate se schimbă. De asemenea, s-a subliniat că nimeni nu poate considera biserica proprietate sa, indiferent de funcția pe care o deține. Biserica rămâne proprietatea Domnului Isus, care păstrează o legătură vie cu ea, asemenea viței, și deține o autoritate supremă în cadrul ei, față de care fiecare om trebuie să se subordoneze.

Imediat după ora 9:00, au început lucrările de alegeri propriu-zise. Mai întâi, fr. Iacob Pop, secretarul Conferinței, a anunțat îndeplinirea tuturor cerințelor statutare și prezența a 150 de delegați din totalul de 196. Ca urmare, fr. Emilian Niculescu, în calitate de președinte, a declarat în mod oficial deschiderea lucrărilor electivă. După ce s-au îndeplinit anumite lucrări specifice (votarea agendei, primirea comunităților nou înființate etc.), s-a prezentat raportul președintelui. Raportul a creat o paralelă între exodul Vechiului Testament și al doilea exod al Israelului spiritual. Primul exod, sub conducerea lui Moise, constituie materialul pe care îl studiem, îl analizăm, îl judecăm, totuși suntem cu mult în urma acestor performanțe. Moise putea raporta faptul că toate oștirile Domnului au ieșit din țara Egiptului. Din păcate, încă nu putem spune că toți copiii lui Dumnezeu au ieșit din Babilon, care pe de o parte este motiv de întristare, iar pe de altă parte este încă o dovadă a menținerii timpului de har. Exodul a durat 40 de ani, iar noi am depășit deja 160 de ani de istorie, ca popor advent. Popasul poporului Israel la hotarele Canaanului este tot un fel de adunare electivă, ocazie cu care Moise prezintă un raport cu privire la patruzeci de ani de activitate, iar în privința alegerii, accentul nu cade atât de mult pe desemnarea succesorului, ci invită poporul să aleagă între bine și rău, între viață și moarte, între Dumnezeu adevărat și dumnezeii păgâni.

Comitetul local al Conferinței Transilvania de Sud

de la stânga la dreapta, rândul de sus: Daniel Niculescu, Iacob Pop, Portik Herbert Zoltan
rândul de jos: Marius Cojocaru, Csabai Gyula-Laszlo, Karoly Tamasi

La propunerea fr. Emilian Niculescu, fr. Teodor Huțanu a cerut votul întregii adunări pentru a-L alege pe Domnul Isus drept conducător al Bisericii Sale și pentru următorul mandat. Această decizie solemnă a fost pecetluită cu rugăciunea de consacrarea, rostită de fr. Gabriel Maurer.

În acest cadru festiv, fr. Teodor Huțanu a mulțumit tuturor membrilor Comitetului local și ai Comitetului Executiv al Conferinței care și-au depus mandatul în fața Adunării Generale.

După ora 10:00, s-a trecut la alegerea Comitetului de organizare în cele zece grupe distincte ale delegaților. La ora 10:30, Comitetul de organizare se retrage împreună cu fr. Huțanu pentru a propune cele trei comitete de lucru: Comitetul de numiri, Comitetul de acreditări și Comitetul de planuri și hotărâri. La ora 13:00, Adunarea Generală votează propunerile făcute.

Între timp, în sală s-au prezentat, pe rând, celelalte rapoarte. Raportul secretarului a prezentat dinamica vieții bisericii, reflectată în statisticile comparative ale intrărilor și ieșirilor de membri. În cei patru ani (2001-2004), au intrat în biserică 1059 de membri, au decedat 521 și au fost excluși 396. Raportul secretarului s-a încheiat cu o perspectivă optimistă: cele mai frumoase zile se află încă în viitor, atunci când secretarul bisericii se va afla în imposibilitatea de a mai ține pasul cu numărul mare al celor ce vor intra în biserică

(Apoc 7,9.10): „După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mîni; și strigau cu glas tare, și ziceau: „Mîntuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!”

Fr. Csabai László, trezorerul Conferinței, a menționat creșterea intrărilor de fonduri în tezaurul bisericii, ca urmare a binecuvântării lui Dumnezeu și a spiritului de credincioșie și abnegație. Tot din raportul său a reieșit că, în cei patru ani ai mandatului, au avut loc 32 de inaugurări de biserici, majoritatea construcții noi, iar altele reparații capitale.

Departamentul Tineretului, condus de fr. Eduard Cristea a raportat numeroase activități în cadrul bisericii și în afara bisericii, susținute de copiii și tinerii Conferinței noastre. Fratele Cristea a evidențiat cele 42 de tabere TinSerV, ocazie de misiune practică. Tinerii le prețuiesc mai mult decât excursiile, deoarece sunt mult mai utile. Beneficiarii, la rândul lor, sunt încântați de acești tineri voluntari, dispuși să zugrăvească săli de clasă, să repare clădiri sau să îndeplinească acțiuni de curățenie în sate și în comune. La Rupea, s-a desfășurat o acțiune amplă pe baza proiectului „Tărguri de meș-

teșuguri”. Numeroși copii se adună în fiecare duminică în sala Bisericii Evanghelice pentru a-și dezvolta capacitățile. Un al proiect interesant și folositor este „Învață pe copil Cartea”, un program de stimulare a studierii Bibliei, care-i motivează eficient pe copii și pe părinți.

Din raportul fr. Tamási Károly, directorul Departamentului Școală de Sabat și Lucrare Personală, reținem proiectul Școlilor biblice de vacanță, instruirii ale slujbașilor Școlii de Sabat, activitatea voluntarilor în cadrul SUP, cât și școala de limba engleză. Tot de acest departament aparține și programul „Sola Scriptura”, care însumează tot mai mulți cursanți, atât la studiul prin corespondență, cât și la programul academic. O realizare însemnată a fost deschiderea librăriei-bibliotecă din str. Nicolae Filimon nr.16, Tg. Mureș.

O realizare de seamă a fost și construirea Școlii româno-americane, în colaborare cu Fundația Omega.

La ora 16:20, s-a votat noul președinte al Conferinței, în persoana fr. Csabai Gyula László. Următoarele funcții s-au desemnat mult mai greu, așa încât lucrările electivite s-au încheiat la ora 01:15. Rezultatul final al alegerilor este următorul: secretar – Károly Tamási; trezorer – Marius Cojocaru; Asociația pastorală – Iacob Pop; Școală de Sabat și Lucrare Personală – Zoltán Portik; Tineret – Daniel-Emilian Niculescu.

Și pe această cale, dorim să îi conștientizăm pe noii slujbași ai Conferinței de importanța slujbei lor depline și să le dorim binecuvântări cerești pentru îndeplinirea mandatului lor. Aici se potrivesc cuvintele cărturarului Ezra: „Sunteți închinați Domnului. Vasele acestea sunt lucruri sfinte, și argintul și aurul acestea sînt un dar de bună voie făcut Domnului, Dumnezeului părinților voștri. Fiți cu ochii în patru, și luați lucrurile acestea sub paza voastră, până le veți cântări înaintea căpeteniilor preoților și înaintea Levitilor, și înaintea capilor de familii ai lui Israel, la Ierusalim, în cămările Casei Domnului” (Ezra 8,28-29). Valorile care le sunt încredințate lor sunt mai prețioase decât vasele de aur și de argint, pentru că sunt pietrele vieții răscumpărate cu sângele Domnului Isus.

Emilian Niculescu, secretar,
Uniunea Română

Adunarea Generală a Conferinței

Moldova

LICINIUS CRISTIAN CHIRIAC

8 februarie 2001. Zi neagră pentru mine. Zăceam întins pe un pat de spital, așteptând înfrigurat să treacă cele câteva ore care mă despărțeau de o operație care putea să-mi marcheze viitorul într-un mod nefast... Acolo, privind pe fereastră un petic de cer împeștriat de zdrențe de nori, mă frământa o întrebare: „Voi mai merge vreodată pe propriile picioare sau voi rămâne pentru totdeauna într-un scaun cu rotile?”

Aproape că nici nu mă gândeam că, în același timp, în Conferința Moldova, aveau loc alegeri... Am aflat mai târziu, de la colegii care m-au sunat să mă întrebe despre operație, cum decursese Adunarea Electivă... Bine, ca întotdeauna, de altfel.

9 martie 2005. Au trecut anii și astăzi sunt și eu alături de ceilalți colegi... Am dat uitării clipele de groază pe care le trăisem în urmă cu patru ani.

Dumnezeu a îngăduit ca, de pe picioarele mele, să pot pune și eu umărul, măcar puțin, la realizările despre care se vorbește în toate rapoartele prezentate în fața plenului Adunării Elective de astăzi.

Prezentările îngrămădesc în mintea mea date, cifre, detalii... din care îmi dau seama că, prin harul lui Dumnezeu, fac și eu parte.

17 comunități și 64 de grupe noi înființate, 2.127 botezuri, 45 de noi case de rugăciune inaugurate... Rezultate frumoase care ne plasează aproape mereu în frunte. Din nefericire, și alte cifre încep să mă împresoare... au plecat din conferința noastră spre alte meleaguri, în speranța descoperirii unor noi oportunități: 80 de prezbiteri, 285 de membri de comitet, 1.335 de membri activi. Se pare că suntem primii și la asta... Și cifrele continuă să se deruleze molcom, în timp ce printr-o fereastră eu urmăresc, ca și acum patru ani, un petic de cer împeștriat de zdrențe de nori.

E puțin trecut de ora 14:00.

Apare președintele Uniunii, însoțit de secretarul Comitetului de numiri... a fost ales noul președinte.

Surpriză – Marius Munteanu. Cine nu-l cunoaște îl consideră prea tânăr, neexperimentat. Cine-l cunoaște bine știe că este un tânăr credincios și cu mare potențial. Cei opt ani la Iași, precum și activitatea de la Departamentul Libertate Religioasă au dovedit asta din plin..., așa că propunerea s-a votat fără probleme. Comitetul se retrage și cifrele rapoartelor ne inundă iarăși auzul. „Moldovenii sunt

foarte credincioși în zecimi și daruri și, în ciuda sărăciei lor, vistieria a fost mereu plină. Dumnezeu Și-a împlinit făgăduințele, iar moldovenii au dat cu dragoste pentru lucrare, pentru săraci și pentru cei în necazuri”, răsună vocea trezorerului.

Ascultând mai departe rapoartele, m-am simțit și eu la fel de frustrat ca și Daniel Chirileanu, directorul Departamentului de Tineret, pentru faptul că nu am reușit să-i determin pe tinerii din districtul meu să renunțe la guma de mestecat, să fie mai politicoși, mai studioși, mai ascultători. Cine e de vină pentru asta? N-am găsit un răspuns... Ei, cu încăpățânarea specifică vârstei, părinții cu puținul lor timp liber la dispoziție, pe care să li-l acorde, eu, care poate nu i-am înțeles destul?

M-a bucurat însă mulțimea de tineri talentați, descoperiți în taberele și festivalurile de creație, multitudinea de resurse și programe puse la dispoziția diriginților de tineret care au început să-și regăsească utilitatea la nivelul bisericilor, programul „20 +”.

Rapoartele curg. Sunt realizări, sunt neîmpliniri... Realizările noastre..., neîmplinirile noastre...

Timpul a trecut, nu știm când, nu știm cum, și la propriu și la figurat. Ceasul arată mai mult de ora 20:00.

Pe fereastră nu se mai vede cerul acela împeștriat de nori... Acum e noapte. Și iarăși intră Comitetul de numiri cu lista de propuneri:

- Secretar – Paul Florin Pauliuc
- Trezorer – Ștefan Ropotică – reconfirmat
- Director Tineret – Daniel Chirileanu – reconfirmat
- Director Asociația Pastorală – Ionel Mardare
- Director Școala de Sabat – Ciprian Iorgulescu
- Director Educație și Libertate religioasă – Remus Soare

Timpuri noi, oameni noi. Lista se votează repede, totul este atât de simplu... Lucrăm pentru Dumnezeu. Îi privesc pe cei care vin. Tineri, emoționați, parcă neînțelegând ce li se întâmplă. Îi privesc pe cei care pleacă, liniștiți, senini, despovărați parcă. Ei și-au făcut cu credincioșie treaba care le-a fost încredințată de Stăpân. Acum e rândul celor care au preluat ștafeta. Pe aceștia încerc să-i surprind în acele clipe cu o întrebare. Primul care-mi iese în cale este Remus.

- Cum te simți?
- Copleșit, este răspunsul pe care-l primesc.
- Ai vreun gând cu privire la ceea ce ai de făcut în continuare

Comitetul local al Conferinței Moldova

de la stânga la dreapta, rândul de jos: Remus Soare, Paul Pauliuc, Ionel Mardare
rândul de sus: Ștefan Ropotică, Ciprian Iorgulescu, Marius Munteanu, Daniel Chirileanu

la Departamentul Educație?

– Îmi vin în minte cuvintele sorei White: „Lucrarea de mântuire este o lucrare de educație, și lucrarea de educație este o lucrare de mântuire”. Este un adevăr profund aici... Educație nu înseamnă numai Olimpiada de religie, educație înseamnă un întreg sistem care începe cu grădinița și care nu se termină niciodată. Aici vreau să mă implic. În crearea unui sistem educațional.

Gânduri mari, gânduri frumoase! Împlinește-le, Tu, Doamne!

Următorul este Ciprian Iorgulescu care îmi răspunde simplu, emoționat: „Întotdeauna am privit Școala de Sabat nu ca pe ceva protocolar, ci mai mult ca pe o întâlnire de familie, o întâlnire pe care o aștept, o dorești, care te face să te simți aproape de ai tăi. O întâlnire unde să ascuți și să povestești, unde să înveți ceva nou și plăcut. Asta-i doresc Școlii de Sabat, asta-i doresc bisericii – o inimă nouă, tânără și puternică, care să-i aducă un val de viață proaspătă în vene”.

L-am prins și pe Ștefan Ropotică. El e reconfirmat în aceeași funcție și are o imagine mult mai clară despre ceea ce presupune munca lui. „În ultimii ani, am trăit cu sentimentul urgenței timpului și, în tot ce a însemnat slujirea mea, am încercat să folosesc ocaziile și oportunitățile oferite. Chemarea la slujire pe mai departe aș vrea să se consume cu aceeași viziune. Vreau să lucrez cu eficiență, din toată inima și cu multă credincioșie față de Cel care mi-a acordat încredere”.

În final, am reușit să stau de vorbă și cu noul președinte, Marius Munteanu. Este obosit și parcă puțin îngrijorat. A început deja să realizeze ce povară imensă are pe umeri. Dar este hotărât, ca și răspunsul pe care-l dă la întrebarea mea.

– Cum vezi cei patru ani de lucru care încep azi?

– Cu ajutorul Marelui nostru Dumnezeu, cu sinceritate și smerenie, vom continua lucrarea înaintașilor noștri, construind planuri și dezvoltând idei bazate pe principii biblice. Respectul față de „vechile cărări” advente și interesul pentru promovarea capacităților tinere cu care biserica este înzestrată ne sunt priorități spirituale, pentru care iubita noastră biserică, din acest colț unic de țară, merită orice efort.

Sunt atât de multe direcții, cuprinse în atât de puține cuvinte... simplu, dar complex, ca viața, ca slujirea, ca biserica.

Timpul s-a scurs, e târziu și nu-mi arde de filozofie. Stau în curtea bisericii din Bacău, privesc cerul întunecat de noapte și împeștrigat de zdrențe de nori... O întrebare mă frământă și astăzi: „Vom mai fi aici peste patru ani pentru alte alegeri sau, atunci, vom fi deja la Tine?”

Depinde tot de o alegere – alegerea mea. Fă, Doamne, ca ea să fie alegerea cea bună! Amin.

Licinius-Cristian Chiriac, pastor,
Comunitatea Buhuși, Conferința Moldova

Domnul să vă binecuvânteze și să vă încurajeze în lucrarea Lui!

Vreau să vă mulțumesc pentru înviuarea pe care am simțit-o citind articolele publicate în revista noastră. Vreau să vă încurajez să duceți mai departe lupta cu dezordinea, descurajarea, nepăsarea, ignoranța. Mulți dorim ca biserica lui Dumnezeu de pe pământ să fie triumfătoare în lupta credinței, dar puțini se implică în mod activ, așa ca voi, redacția Curierului. Nu vă lăsați descurajați și nu dezarmați, pentru că Domnul este cu voi, și voi faceți lucrarea Lui!

M-au pus pe gânduri în mod deosebit articolele: „Mai există un program!” de Mihai Maur, „Stăruiește... la timp” de Lucian Floricel, „Provocarea unui vis” de Emilian Țăran și „Orbirea spirituală” de Daniel L. Honore (aș putea foarte bine să enumăr tot cuprinsul revistei Curierul Adventist din luna februarie). Sunt smerit de cât de mult poate face Dumnezeu pentru oameni prin unelte consacrate și de posibilitățile uriașe pe care El le are pregătite pentru noi. Și pe care noi le reducem la ne folosire prin slaba noastră credință.

Mă rog pentru noi, adventiști, și sper ca într-o zi dragostea lui Dumnezeu pentru oameni, aprinsă acum doar în puține inimi, să cuprindă ca într-o reacție în lanț, de nestăvilit, toate inimile din biserica Lui, și să iubim așa cum iubește El, Isus!

Cătălin Dumitriu,
Comunitatea Sibiu

Adunarea Generală a Conferinței **Muntenia**

LAURENȚIU MOT

Ziuă de 13 martie 2005 a marcat un eveniment important din viața Conferinței Munteniei. O zi în care cei peste 20.000 de membri ai Conferinței, prin delegații lor, s-au întâlnit în Campusul de la Cernica pentru a-i alege pe conducătorii acestei Conferințe pentru următorii patru ani. Chiar de la început, am fost întâmpinați de un frumos și portocaliu buchet de cale ce străjuia amvonul, semn că întâlnirea se voia proaspătă și îmbrăcată cu mireasmă de început bun. Am cântat împreună „Speranța mea e doar Hristos”, anunțând în felul acesta începutul zilei în care eram hotărâți să nu ne uităm la oameni, ci la Omul Isus Hristos.

Momentul devoțional, prezentat de fr. Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române ne-a readus în atenție dăruirea fără rezervă a unei văduve. O lecție care nu se va șterge ușor din memoria noastră, pentru că această văduvă a adus înaintea lui Dumnezeu „tot ce avea ca să trăiască”, oferindu-ne astfel un model de consacrare totală.

Acest mesaj împlinea Cuvântul Domnului Isus Hristos, care spunea despre o altă femeie: „Adevărat vă spun că oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei.” (Mat. 26,13).

Ne amintim cu siguranță esența povestirii văduvei care a aruncat ultimii ei doi bănuți în vistieria Templului. Această relatare biblică a Domnului Isus ne arată diferența dintre criteriile de evaluare ale lui Dumnezeu și criteriile noastre de evaluare. Ascultând acest devoțional, mi-a venit în minte o parafrază a unui alt verset biblic: „Criteriile voastre nu sunt criteriile Mele, aleșii voștri nu sunt aleșii Mei” (vezi Is. 55,11).

Președintele Uniunii Române a întrebat, de asemenea, în cuvântul său spiritual: „Am venit aici să luăm sau să dăm?” Ocazia de alegeri este un prilej să acumulezi sau să împarți, să primești chiar dacă ai sau să oferi chiar dacă n-ai? Aici este lecția pe care „bogata văduvă”, deși săracă, ne-a administrat-o prin cuvântul Scripturii.

Trebuia să fi fost surd să nu te fi lăsat purtat de forța unui asemenea exemplu. Ea a fost adevăratul cărturar în Israel, pentru că a prins lecția adevăratei morale: fapte, nu ... discursuri. Concluzia? „Nu cât dăm e problema, ci din ce dăm – din prisos sau din sărăcie”, spunea cu apăsare fr. Teodor Huțanu. După aceste momente de meditație, delegații au fost invitați la rugăciune, pentru a cere călăuzirea lui Dumnezeu pentru lucrările care aveau să fie aduse la îndeplinire.

Cu ocazia Adunării Generale Elective a Conferinței Muntenia au participat 351 de delegați, dintre care 256 reprezentau segmentul laic, respectiv 95 de pastori. La ora 9:10 erau prezenți la convocare 312 delegați, însumând 223 de laici și 89 de pastori, pe parcurs numărul completându-se. Așadar, cu o prezență de aproximativ 90% la momentul de debut al zilei, lucrările au putut demara într-o cursă în care toți am câștigat într-un fel sau altul.

Primul pas a fost alcătuirea și votarea Comitetului de organizare a cărui sarcină era aceea de a veni cu propuneri pentru alte trei comitete după cum urmează: Comitetul de numiri, Comitetul de acreditări și Comitetul de planuri și hotărâri. În momentul în care adunarea delegaților a votat comitetele mai sus-amintite, ele și-au început activitatea, dizolvând astfel Comitetul inițial de organizare.

În timp ce Comitetul de numiri a lucrat pentru a aduce în fața delegaților propunerile pentru slujba de președinte, secretar, trezorer etc., adunarea a ascultat prezentarea rapoartelor celor care și-au încheiat mandatul cu această ocazie. Aceste rapoarte au fost prezentate în următoarea ordine: raportul președintelui, cel al secretarului, al trezorerului, raportul directorului de Tineret, cel al Asociației Pastorale, al Școlii de Sabat și Activități Laice, raportul Departamentului Educație, al directorului Departamentului de Comunicații și cel al responsabilului cu Libertatea Religioasă.

Raportul președintelui, a scos în evidență trei aspecte majore:

Comitetul local al Conferinței Muntenia
de la stânga la dreapta, rândul de jos: Romică Sârbu, Lucian Floricel
rândul de sus: Vadie Tănase, Cătălin Bărbulescu, Teofil Petre,
Eduard Călugăru, Georgel Părlitu

1. Corpul pastoral, care reprezintă „elementul-cheie pentru bunul mers al vieții în biserică și pentru împlinirea misiunii ei”. Printre gândurile personale, au fost presărate cuvintele transparente ale lui Ellen White: „Marea încercare care este atât de aproape îi va îndepărta din lucrare pe cei care nu au fost chemați de Dumnezeu, iar El va avea un corp pastoral curat, sincer, consacrat și pregătit pentru revărsarea ploii târzii” (*Mărturii selectate*, vol. 3, pag. 385).

2. Viața la nivelul bisericii locale este viața reală a bisericii. Trebuie plecat de la elementele locale către cele de ansamblu pentru a evalua și ajuta eficient biserica.

3. Misiunea ne scoate în evidență, nu ca o biserică lângă celelalte, ci ca deținătoarea adevărului prezent – mare har și mare responsabilitate.

Raportul secretarului a cuprins: cifre, procente, schițe, tabele. Când cineva a pus o întrebare, dorind să se clarifice dacă biserica (se înțelege Conferința Muntenia) merge în jos, stagnează sau progresează, întrucât statisticile cereau o concluzie, fr. Lucian Cristescu a spus o parabolă: Te duci la medic și, în urma analizelor, afli că inima este în stare bună, dar sunt ceva probleme cu căile respiratorii; ești în regulă cu stomacul, dar sunt niște probleme

la rinichi. Cu alte cuvinte, ca să fim obiectivi, trebuie să apreciem zonele unde s-a crescut, zonele în care s-a stagnat și cele în care suntem în recul. Oricum, fără să ne legăm la ochi, raportul are părți încurajatoare.

Iată-ne la masa de prânz, fără nici o veste din partea Comitetului de numiri. O binevenită pauză avea să redinamizeze resursele noastre pentru un alt angajament susținut. Comitetele își reiau activitatea, în timp ce ‘uriașul’ – sala – se mișcă puțin mai greu. Oricum, după ora 13:00, cu anumite variații, toți au revenit la activități.

Frumoși erau pașii acelor care se îndreptau spre platformă și ne aduceau vești. Vine președintele, deocamdată sub forma unei propuneri. Activitățile se sistază, deoarece Comitetul de propuneri își manifestă rolul. În sală este puțină încordare; întotdeauna primul pas este greu, dar deschide drumul. Propunerea este ... rostită: „...pentru funcția de președinte – fr. Petre Teofil”. Atunci mi-a fost sugerat un cuvânt „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu!” (Rom. 8,28).

Se votează, și constatarea scrutatorilor este că 279 de voturi, din 312 exprimate, sunt în favoarea propunerii. Fr. Petre Teofil mărturisește printre altele: „Dacă aceasta

este voința lui Dumnezeu, exprimată în această adunare, va trebui să dau tot ce mai am”, amintind și de formarea altor frați de generație mai tânără pentru poziții de răspundere în mandatul de patru ani tocmai început. Un pas important fusese făcut, iar delegații se întorceau cu optimism la rapoartele care urmau să fie prezentate, în timp ce Comitetul de numiri se reunea pentru a-și continua menirea.

După aproape nouă ore de lucru, Comitetul de numiri revine în sală cu lista finală a propunerilor pentru pozițiile de secretar, trezorier și directori ai diferitelor departamente. Citirea integrală a listei și votul nominal au dat următoarele rezultate: noul secretar ales este fr. Georgel Părlitu (184 voturi pentru, din 261 exprimate), noul trezorier este fr. Eduard Călugăru (203 voturi pentru, din 250 exprimate), Departamentul Asociația Pastorală este încredințat fr. Floricel Lucian (213 voturi pentru, din 260 exprimate), Departamentul Școala de Sabat și Activități Laice îi revine fr. Vadie Tănase (164 voturi pentru, din 248 exprimate), frăiele Tineretului rămân în mâinile fr. Cătălin Bărbulescu (238 voturi pentru, din 263 exprimate), Departamentul Educație și Libertate Religioasă are un nou director, în persoana fr. Romică Sârbu (244 voturi pentru, din 262 exprimate), iar Departamentul Comunicații este dus mai departe de fr. Roland Paraschiv.

O parte dintre noii aleși, cu care am și vorbit, își manifestau sentimentele de încredere în susținerea și călăuzirea lui Dumnezeu: „Educația trebuie să devină o prioritate”, spunea fr. Romică Sârbu; „Dumnezeu a lucrat...” spunea fr. Eduard Călugăru; „Pentru mine votul acestei adunări este o taină...” amintea fr. Petre Teofil. Toate aceste frânturi de gânduri ne trimit la cuvintele frumoase spuse de Ellen White: „... nu vă îngrijorați. Lucrarea se află sub supravegherea binecuvântării Domnului” (*Mărturii pentru Comunitate*, vol. 7, pag. 298). Doar mâna Lui dă biruință.

¹ Theo-phil înseamnă iubitor de Dumnezeu

*Laurențiu Moț, pastor,
Comunitatea Popa Tatu, București,
Conferința Muntenia*

Adunarea Generală a Conferinței Transilvania de Nord

ADINA TOMOIOAGĂ

A fost o zi de primăvară, marcată însă de un ger de iarnă. Așa a început ziua de 2 martie la Cluj-Napoca. A fost ziua în care Dumnezeu a cerut ca, pentru Transilvania de Nord, să fie aleși oameni „fără prihană, cumpătați, înțelepți, vrednici de cinste...”, care să slujească Biserica Adventistă și pe credincioșii ei din această parte a țării.

Pentru a participa la Adunarea Generală Electivă din Transilvania de Nord, cei 170 de delegați au trebuit să parcurgă sute de kilometri și să înfrunte viscolul primăvărat. Această Conferință cuprinde 6 județe ale țării, numărând 124 de biserici și 20 de grupe, în care se închină 7.767 de membri. Este o conferință multiculturală, în care conviețuiesc oameni de șapte naționalități: români, maghiari, ucraineni, romi, germani, slovaci și bulgari. Din perspectivă religioasă, trebuie să menționăm că adventismul din Transilvania de Nord trebuie să facă față ortodoxiei tradiționale din Maramureș, mediului catolic și protestant maghiar, dar și noilor orientări charismatice, care s-au dezvoltat într-un ritm alert în ultimii ani, în județele Cluj și Alba Iulia.

Ziua de miercuri, 2 martie, pentru delegații la Adunarea Generală Electivă, a fost una lungă. Programul a început dimineața la orele 8:30, prin câteva imnuri de laudă la adresa lui Dumnezeu. După aceea, fr. Emilian Niculescu, secretarul Uniunii, a împărțit tuturor cu îmbelșugare din Pâinea Vieții. Mesajul meditației a fost următorul: fiecare acțiune implică un risc. Isus Hristos Și-a riscat locul din ceruri, statutul de Fiu al lui Dumnezeu, pentru ca noi toți să putem fi mântuiți. Fiecare slujbă presupune riscurile ei. Dar, în virtutea atotputerniciei lui Dumnezeu și a biruinței lui Isus, fiecare om poate fi un biruitor. Noii aleși vor fi doar niște luptători înrolați în lupta dintre bine și rău, dintre Dumnezeu și Satana, dar Conducătorul este Isus Hristos. Au urmat câteva rugăciuni de consacrare, iar la orele 9:15, a fost declarată deschisă sesiunea Adunării Generale Elective.

După câteva activități organizatorice, președintele în funcție, Szász Ernest, și-a prezentat raportul, care s-a concentrat asupra a trei piloni: calitatea vieții spirituale, misiunea bisericii și unitatea ei. Voi selecta în continuare

câteva dintre ideile prezentate în acest raport. Referitor la primul obiectiv, calitatea vieții spirituale, în raport se menționa: „Ar fi foarte greu, chiar imposibil, să stabilim cota spiritualității la nivelul Conferinței... Suntem îngrijorați pentru sănătatea spirituală a acelora care nu studiază zilnic lecțiunea, nu-și rezervă timp pentru citirea Scripturii, nu se implică în lucrarea personală.... Dar putem vorbi și de tineri care s-au îndrăgostit de citirea Spiritului Profetic, de familii al căror program de devoțiune s-a îmbunătățit simțitor”.

În ceea ce privește misiunea bisericii, președintele a menționat în raportul său: „Conștientizăm faptul că misiunea noastră nu se limitează doar la cele 124 de biserici locale, ci am fost chemați să păstorum 2.619.166 de suflete... Astfel s-a adoptat programul Misiunea Globală pentru Transilvania de Nord și implementarea acestei strategii în conștiința bisericilor locale... Comitetul Conferinței a încercat să dea greutate orientării spre lucrarea misionară atât prin motivare, instruire și exemplu personal, cât și prin alocarea de sume pentru proiecte ca: Teritorii albe, Școala Biblică de Vacanță, Mini Expo Sănătate, Evangheliști T21 sau T25. Cred totuși că, în domeniul misionar, se poate face mai mult.”

Cu privire la cea de a treia dimensiune – unitatea bisericii – raportul președintelui Conferinței sublinia: „Una dintre prioritățile noastre a fost îmbunătățirea relațiilor la toate nivelurile, adâncirea unui climat de încredere reciprocă în vederea unei mărturii unite pentru Dumnezeu în fața semenilor... Am urmărit un plan sistematic de vizitare a bisericilor locale de către administratorii și directorii de departamente ai Conferinței.... Domnul a ferit Conferința noastră de dezbinări, de apariția sau de dezvoltarea unor mișcări dizidente...”

Raportul secretarului, Simion Buciuman, a prezentat evoluția numerică pe parcursul celor patru ani de mandat și situația bisericilor din această perspectivă. În ciuda excluderilor, deceselor și a nedoritelor emigrări din ultimii ani, Conferința Transilvania de Nord se bucură totuși de o creștere netă de 97 de membri. Referitor la structura profesiei membrilor, putem sesiza că un sfert dintre aceștia îl reprezintă femeile casnice, urmate de pensionari și agricultori. Cele trei categorii cumulate reprezintă ¾ din

Comitetul local al Conferinței Transilvania de Nord

de la stânga la dreapta: Emanuel Ban, Romeo Asanache, Szász Ernest, Ilyés János Béla, Gheorghe Urdaș, Beniamin Anca

numărul total de membri ai Conferinței. În consecință, proiectele misionare trebuie să țină cont și de aceste realități.

Dincolo de multitudinea de cifre și de grafice, care uneori nu ne comunică foarte mult, raportul trezorerului, Ioan Părcălab, subliniază următoarele: „Am căutat să fiu transparent, obiectiv și echitabil în administrarea finanțelor bisericii, căutând să fiu aproape de frați și de colegi... Analizând activitatea administrativ-financiară din perioada 2001-2004 și rezultatele acesteia, constatăm încă o dată devotamentul și credincioșia copiilor lui Dumnezeu, manifestate prin darurile lor pentru încheierea Planului de Mântuire și grăbirea venirii Domnului Hristos...”.

Acestea au fost în linii mari rapoartele foștilor administratori ai Conferinței. În paralel cu prezentarea lor în plen, a avut loc formarea și votarea Comitetului de organizare, și ulterior a celorlalte trei: Comitet de propuneri, Comitet de planuri și hotărâri și Comitet de acreditare. La ora 13:30 a fost votat în plen Comitetul de propuneri, acesta fiind format din 15 membri: 7 pastori, 7 laici și condus de către președintele Uniunii, Teodor Huțanu. După un timp relativ scurt, Comitetul de numiri a venit în fața delegaților cu propunerea pentru președinte. Astfel, Szász Ernest a fost reales în această funcție cu 116 voturi pentru, 37 împotriva și 1 abținere pentru un mandat de

patru ani. Iată în continuare mesajul său: „Înainte de toate, aș dori să Îi mulțumesc bunului Dumnezeu pentru dragostea Sa față de mine, față de familia mea și declar că împreună cu soția ne simțim onorați să facem parte din această biserică. În al doilea rând, doresc să vă mulțumesc dumneavoastră pentru voturile exprimate. În aceste clipe, simt povara ce se așază pe umerii mei. Acum, în momentul realegerii, sunt mult mai conștient de ceea ce se așteaptă din partea mea decât am știut cu patru ani în urmă. Sunt hotărât să îmi pun nădejdea în bunul Dumnezeu, El este Acela care poate să lucreze prin noi. Vă mulțumesc pentru încrederea pe care ați manifestat-o față de mine. Vreau să fiu președintele tuturor”. După aceste cuvinte, președintele reales a spus Pacea Domnului! în limba română, maghiară, germană, ucraineană, romani și a promis că, într-un timp scurt, va învăța cum se spune Pacea Domnului! și în limbile slovacă și bulgară. Într-un interviu acordat, președintele Szász Ernest, a declarat: „Nu cred că am vreun merit special, dar probabil frații au apreciat disponibilitatea mea de a sluji. Consider că realegerea mea este o manifestare specială a harului lui Dumnezeu și astăzi când frații au așezat pe umerii mei povara slujirii pentru un nou mandat, sunt convins că au făcut acet lucru cu rugăciune și multe așteptări justificate în sufletul lor.”

După cum declara fratele Teodor Huțanu, în calitate de președinte al Comitetului de propuneri, „în ritmul în care am pornit nu credeam în răsturnări spectaculoase”. Dar surprizele au apărut foarte repede. După dezbateri ceva mai lungi, Comitetul de numiri a venit în plen cu nume noi. Pentru funcția de secretar a fost propus fr. Romeo Asanache, în vârstă de 31 de ani, care a lucrat ca pastor, timp de aproape 10 ani, în trei districte. El a fost ales cu 105 voturi pentru și 44 împotriva. Iată cum percepe noul secretar slujirea sa: „Mă simt împovărat. Pentru mine nu va fi ușor. Responsabilitatea e mare și cred că cel mai bine o simte și o poartă deja Mântuitorul nostru”. Referitor la satisfacțiile de secretar al Conferinței, Romeo Asanache a declarat: „Eu sunt un om de suflut, așa că cifrele și statisticile vor prinde ceva suflut în perioada următoare. Cred în același timp că lucrurile făcute bine, minuțios și exact, își au rolul lor în lucrarea aceasta.”

În funcția de trezorer, a fost ales cu 99 de voturi pentru și 54 împotriva, pastorul Ilyés János Béla, care slujește în Biserica Adventistă din anul 1990. Câteva impresii după alegerea în această nouă funcție: „Primul sentiment este acela de nevrednicie sentimentul că e o lucrare foarte mare. Mi se pare foarte grea, dar de multe ori, mai presus de puterile noastre, avem nevoie de ajutorul Domnului, de călăuzirea Lui și totodată de susținere din partea celor mulți”.

Dorința de înnoire, de schimbare a fost caracteristica pregnantă a oamenilor care au format Comitetul de propuneri. Oameni noi pentru slujbe vechi. Oameni noi, nu doar din perspectiva activării în aceste slujbe, ci și oameni noi din perspectiva vârstei lor. Dacă în mod obișnuit, ca secretar al Asociației Pastorale era chemat un pastor matur și cu experiență, în premieră, în Transilvania de Nord, a fost ales un pastor tânăr. Beniamin Anca, în vârstă de 32 de ani, a fost pentru 3 ani Directorul Departamentului de Tineret în cadrul Conferinței, apoi a slujit ca pastor în districtul Sighetul Marmăției. Câteva gânduri împletite cu emoții la început de activitate: „Am înțeles că rolul secretarului Asociației Pastorale este acela de a fi un pastor al pastorilor, un susținător al lor. Poate că nu mi

se potrivește mie, fiind prea tânăr titlatura aceasta, dar cred că pastorii au nevoie de cineva care să-i înțeleagă și să-i susțină. Poate că investim prea mult în slujirea altora și uneori ne risipim așa de mult, încât nu mai avem timp pentru noi înșine. Este nevoie de cineva care să fie aproape de cei care muncim în același câmp, să-i înțeleagă și să-i susțină. Aș vrea să clădesc relații de calitate cu toți pastorii din această Conferință, relații care să se bazeze pe respect și pe o comunicare profundă, pe înțelegere și pe o susținere reciprocă”.

Unul dintre departamentele cele mai solicitante și mai dinamice îl constituie Școala de Sabat/Activități Laice. Gradul său de dificultate constă în faptul că se adresează laicilor și încearcă să îi determine pe aceștia să ia din timpul lor pentru familie sau pentru serviciu și să-l pună deoparte pentru Dumnezeu. Ca director al acestui departament a fost ales Gheorghe Urdaș, în vârstă de 32 de ani și care a slujit ca pastor în districtele Teaca și Moisei, timp de aproape 10 ani. Iată prima reacție: „Sunt profund emoționat, conștientizând nevoia de implicare în acest departament. Îmi dau seama că sunt foarte multe lucruri de făcut, într-o societate secularizată, care afectează și biserica, însă consider că puterea lui Dumnezeu și influența Duhului Sfânt vor fi suficiente pentru ca implicarea membrilor în slujire și mărturisirea Domnului Hristos să cunoască cote maxime. Ne vom da toată silința, cu sprijinul lui Dumnezeu, ca ținta aceasta să o atingem”.

Recordul tinereții a fost bătut însă de Directorul Departamentului de Tineret. Pentru această slujbă a fost propus și votat, Emanuel Ban, un pastor stagiar, de doar 24 de ani, la origini din Constanța, care într-un an și jumătate s-a străduit să se adapteze la viața de maramureșean, lucrând în districtul Vișeu de Jos. Chemarea lui pentru această lucrare a fost o mare surpriză... chiar pentru el. „Nu m-am așteptat la această alegere. Sunt copleșit de responsabilitate, dar, pentru că am inima tânără, cred că-i voi înțelege foarte bine pe tineri. Consider că nevoia majoră a tinerilor în momentul de față este aceea de a-L simți pe Isus

aproape de ei în fiecare zi, și nu doar la biserică. Pentru mine, prioritar este să formez o echipă, pentru că, dacă ai echipă, ai și tineri”.

Celelalte departamente au fost repartizate în felul următor: Viața de Familie – Bernard Cserghezan; Libertate Religioasă – Ioan Rotaru; Misiunea Femeii – Lidia Poll, iar la cinci dintre membrii comitetului le-a mai fost încredințat câte un departament: Szász Ernest – Publicații; Romeo Asanache – Educație; Ilyes János Béla – Isprăvnicia Creștină; Gheorghe Urdaș – Spiritul Profetic și Emanuel Ban – Comunicații.

O zi marcată de rapoarte, alegeri și voturi este într-o oarecare măsură obișnuită. Dincolo de aceasta însă, mulți dintre delegați au putut simți încărcătura spirituală a evenimentului:

➤ „Pot spune că a fost frumos”.

➤ „Mi s-a părut o zi înălțătoare, dar se putea și mai mult”.

➤ „Părerea mea este că au fost la înălțime. De mult nu s-au desfășurat alegerile într-o așa armonie și sfințenie”.

➤ „Pentru mine a fost puțin obositoare, pentru că n-am fost obișnuit să stau zece ore pe scaun. A mers destul de bine. Comitetele s-au organizat într-un mod destul de bun. Mie mi-a plăcut”.

Fiecare dintre cei 170 de delegați a simțit responsabilitatea de a-și exprima atitudinea printr-un vot față de noii aleși. Dar iată și felul în care sunt percepuți aceștia.

➤ „Cred că sunt potriviți pentru că Dumnezeu poate face din fiecare un slujbaş adevărat. Chiar din pietre poate să facă îngeri”.

➤ „Cred că e bine venită schimbarea asta. Cred că era și necesară”.

Nu lipsesc nici sugestiile pentru noii slujbași: „Prioritatea noului comitet ar trebui să fie Domnul Hristos și celelalte vor decurge după cum El conduce lucrurile.”

La finalul lucrărilor, l-am rugat pe fr. Teodor Huțanu, președintele Comitetului de propuneri să facă o evaluare a desfășurării lucrărilor: „Cred că s-au desfășurat puțin cam ardelenește, adică încet și sigur. Cu surprize neașteptate. Însă cei din Comitetul de propuneri s-au dovedit oameni foarte dinamici și interactivi și în același timp buni oameni de echipă. Ei au reușit să se înțeleagă unii cu alții

și să ajungă la formule de compromis”.

O perspectivă și asupra noului comitet: „Cred că acești tineri pot să aducă, prin lipsa lor de experiență, care este lucrul de departe ce li se impută, o dependență de Dumnezeu și de cei mai în vârstă destul de pronunțată, și lucrul acesta nu e rău. Această slăbiciune se poate transforma într-un atu. Am încredere că acești tineri neexperimentați au succesul garant, având în vedere ținuta lor spirituală”.

Pe parcursul acestei zile, și-a desfășurat activitatea și Comitetul de planuri și hotărâri. Prioritățile trasate pentru următorii patru ani au vizat patru aspecte:

➤ Revigorarea bisericilor locale – prin formarea și motivarea noilor conducători și îmbunătățirea calității închinării publice.

➤ Evanghelizarea – prin formarea mentalității evanghelice ca stil de viață.

➤ Viața spirituală practică – cultivarea spiritului uceniciei, al voluntariatului și al sacrificiului pentru slujirea bisericii și a semenilor.

➤ Dezvoltarea relațiilor frățesti – prin promovarea relațiilor de dragoste și părtășie creștină între membri și în cadrul corpului pastoral.

Seara târziu, când răbdarea era aproape de final, când mulți dintre delegați se gândeau la drumul lung pe care trebuiau să îl parcurgă înapoi spre case, la orele 21:30, Adunarea Generală Electivă din Transilvania de Nord s-a încheiat. După o rugăciune de consacrare a noului comitet, rostită de fratele Emilian Niculescu, după cuvintele de mulțumire și apreciere în dreptul vechilor slujbași, după felicitările și încurajările adresate noilor aleși, fiecare a plecat acasă. Și totuși, a fost o zi scurtă, dar cu implicații pe termen lung. Patru ani... în care noii slujbași vor înțelege mai bine cât de mare a fost talantul încredințat în această zi. Ne vom întâlni peste patru ani pentru rapoarte, comitete și alegeri? Sau poate Dumnezeu ne pregătește întâlnirea cu El!

Adina Tomoiagă-Ștefan, redactor,
Radio Vocea Speranței Cluj

Adunarea Generală a Conferinței

Oltenia

DANIEL ANDREI

In dimineața zilei de 16 martie, la Craiova, au început lucrările celei de-a V sesiuni a Adunării Generale a Conferinței Oltenia. Adunarea Electivă s-a desfășurat în sala de cult a Bisericii Adventiste Craiova 1, în prezența a 250 delegați de pe teritoriul Conferinței Oltenia.

La ora 8:30, într-o atmosferă solemnă ce caracterizează asemenea ocazii, a avut loc deschiderea programului zilei. „Doamne, știu că mă iubești” și „Aș dori, ce mult aș dori să Te regăsesc mereu în viața mea”, a fost mesajul exprimat prin cântec, pregătit cu suflet de grupul vocal **ANDANTE** din Craiova, condus de Denisa Zorzon. Nici nu se putea o chemare mai frumoasă. A urmat mesajul de bun venit al președintelui în exercițiu, fr. Virgiliu Peicu, adresat delegaților zonali și delegaților Uniunii, reprezentați prin frații: Teodor Hușanu, Emilian Niculescu și Ioan Cîmpian.

Invitația „Te-astept în gândul meu”, transmisă în continuare de aceeași formație muzicală, a fost cu prisosință onorată prin mesajul biblic pregătit și oferit cu multă căldură de către fratele Emilian Niculescu. „Atunci când te cheamă Dumnezeu, nu ajunge să spui: lată-mă!” – nu a fost doar titlul meditației, ci și convingerea unanimă a tuturor celor ce au înțeles că, poate, mai important decât atât este să spui: „Vorbește Doamne, căci robul Tău ascultă!”

Astfel, a fost creat cadrul pentru deschiderea oficială a lucrărilor celei de-a V sesiuni a Adunării Generale a Conferinței Oltenia. După ce fratele Alin Cătrună, secretarul în funcțiune, a prezentat regulamentul de funcționare și proceduri, s-a aprobat agenda și s-au votat delegații extraordinari.

Primul raport prezentat a fost cel al președintelui. „Doamne, Tu ne dai pacea, căci tot ce facem, Tu împlinești pentru noi...” (Isaia 26,12) a fost motto-ul călăuzitor care a stat la baza strategiei stabilite cu patru ani în urmă, care urmărea dezvoltarea pe patru planuri: organizarea, mărturisirea, slujirea și păștorirea. S-a evidențiat angajarea Conferinței noastre în planul Misiunii Globale de cucerire a zonelor „albe”, dar și consolidarea vieții interne a bisericii prin accentuarea rolului Școlii de Sabat și al activităților de tineret. De asemenea, s-a întărit rolul altor departamente vitale ale bisericii, cum ar fi: Sănătate și Temperanță, Colportaj, Misiunea Femeii,

Spiritul Profetic și Relații Publice și Libertate Religioasă. La finalul raportului, președintele a declarat: „Personal, vă mulțumesc dumneavoastră și întregii biserici pentru susținerea și încurajarea pe care am simțit-o prin dragostea voastră. Rog pe Domnul să mă ierte pentru limitele mele.”

A urmat apoi raportul secretarului. Îngrijorarea majoră evidențiată prin raport a constat în faptul că, la nivelul numărului de membri, ieșirile depășesc intrările. Ca o concluzie a raportului statistic, secretarul a subliniat următoarele: „Toate acestea le prezentăm înaintea dumneavoastră, dar și înaintea lui Dumnezeu conștiinței de faptul că „...ziua Domnului va descoperi... cum este lucrarea fiecăruia”. Încă nu ne putem da seama că ceea ce pentru noi reprezintă o biruință, ar putea fi înaintea Domnului o înfrângere sau că ceea ce pentru noi pare a fi o înfrângere, ar putea fi văzută de cer ca o mare biruință.”

„Nu putem decât să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru darurile Sale și credincioșia copiilor Săi față de biserica Sa. Deși numărul membrilor a scăzut de la an la an, prin ridicarea mediei de vârstă, dar mai ales a emigrării masive a familiilor tinere, resursele financiare au fost oarecum în creștere”, a subliniat fratele Constantin Popescu, trezorerierul Conferinței, în raportul său.

În urma fiecărui raport, au existat întrebări urmate de răspunsuri. Cu siguranță au fost „puncte slabe”, dar și „puncte tari”.

Comitetul local al Conferinței Oltenia

de la stânga la dreapta, rândul de jos: Viorel Răducanu, Virgil Peicu, Daniel Delcea
rândul de sus: Aurel Neațu, Gheorghe Schiopu, Ciprian Crăciun, Daniel Andrei

Înainte de pauza de masă, Comitetul de numiri a venit deja cu propunerea pentru funcția de președinte. Astfel, fr. Virgiliu Peicu a fost reales președinte al Conferinței Oltenia. Este reconfirmarea unui conducător care a reușit să imprime o bună direcție acestei Conferințe, renăscute în perioada postcomunistă.

Recunoscând sprijinul lui Dumnezeu pe parcursul vieții și slujirii sale, rostind reafirmarea dorinței de a fi în continuare un slujitor al tuturor, fr. Virgiliu Peicu a exprimat noua declarație de misiune a Conferinței Oltenia în cuvintele: „Să reorientăm accentul nostru dinspre instituții spre comunitatea locală”.

Lucrările comitetelor au continuat în paralel cu prezentarea rapoartelor departamentelor, până spre seară, când Comitetul de numiri a venit cu lista pentru noul Comitet executiv al Conferinței Oltenia, fiind votați astfel noii membri ai acestuia. În jurul orei 20:00, la încheierea lucrărilor, fratele Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române s-a rugat pentru ca Dumnezeu să binecuvânteze slujirea noului comitet ales și să întărească bisericele locale pentru împlinirea lucrării de vestire a Evangheliei pe teritoriul Conferinței Oltenia.

Comitetul Executiv al Conferinței Oltenia:

- Președinte: Virgiliu Peicu
- Secretar: Daniel Delcea
- Trezorier: Viorel Raducan

Departamente

- Tineret: Gheorghe Șchiopu-Constantin
- Asociația pastorală: Ciprian Crăciun
- Școala de Sabat: Daniel Andrei
- Relații Publice și Libertate Religioasă / Comunicații: Aurel Neațu

Membri

- Directorul Liceului Teologic Adventist – Constantin Popescu
- Adrian Butuc
- Paul Șerban-Pascu
- Corneliu Dafina
- Nicolae Sora
- Daniel Luță
- Cristinel Preda
- Costel Poenariu (Craiova)

Daniel Andrei,

*Director Departament Școala de Sabat/
Activități Laice, Conferința Oltenia*

„Domnul... va da din nou putere mădularilor tale”

Probabil că nu de mult ați extras și dumneavoastră, din coșulețul cu promisiuni cerești pentru noul an, textul biblic din Isaia 58,11 și tare v-ați bucurat atunci când Dumnezeu a răspuns rugăciunilor făcute un an întreg pentru o boală căreia îi așteptați vindecarea. De o experiență asemănătoare a beneficiat și familia mea la trecerea dintre anul 2002/2003, atunci când ne doream atât de mult să avem un copil și el întârzia să apară. După o lungă așteptare, timp în care frustrarea și descurajarea se împleteau cu credința că poate va fi totuși o minune, soția mea Roxana primește de la Dumnezeu următoarea făgăduință: „Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar și în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularilor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă”.

Am interpretat-o imediat ca pe o promisiune prin care Domnul avea să ne ofere un copil în anul 2003, mai ales ultima parte a textului. Am înțeles că sunt probleme de sănătate și că în anul acela Domnul va face ceva să le rezolve. Poate că până aici experiența nu a fost foarte palpitantă, dar de fapt de aici începe. Am așteptat 11 luni de zile fără nici un răspuns, și prin luna noiembrie 2003, am re trăit dezamăgire și frustrare amestecată cu speranța că „Dumnezeu nu întârzie (de obicei) în împlinirea făgăduințelor Lui, cum cred unii... (ca noi)”. Am început să ne consolăm cu gândul că poate nu am interpretat corect textul biblic sau poate că Domnul are alt plan cu noi, dar un gând „glăsuia” altfel. Dar când...? În cea mai cruntă stare sufletească a sfârșitului de an, au venit peste noi, ca un duș înviorător în locuri fără apă, torentul care să ne sature sufletul; vestea bună a zilei de 29 decembrie 2003, când am aflat că soția mea Roxana era însărcinată. Domnul nu ne-a lăsat să disperăm la trecerea dintre ani, ci Și-a împlinit făgăduința la limită...

Pentru 2004 ne trebuia o făgăduință că va fi bine cu copilașul și că va fi sănătos, și aceasta a fost pe măsura așteptărilor. Deuteronom 31,8: „Domnul Însuși va merge înaintea ta, El Însuși va fi cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa; nu te teme, și nu te înspăimânta”. Am înțeles că totul va fi asistat – și așa a și fost – în mod providențial de către Dumnezeu care, „personal” a promis că Se va ocupa de cazul nostru și, într-adevăr, pe 26 august 2004, la ora 23:45, în București, a fost revelată minunea făgăduită: un băiețel sănătos, născut natural, de 3,700 kg, cu scorul Apgar 10. De fapt, noi intuiserăm că va fi băiețel datorită unui tablou care a ajuns în casa noastră pe o cale nostimă și care-L reprezenta pe Domnul Isus purtând un băiețel pe umăr, care se odihnea în liniște, iar privirea dulce a Domnului era peste umăr, spre cel care privea tabloul. Atunci mi-am zis: „Domnul ne va dăruia un băiețel (Teodor = darul lui Dumnezeu)”. Nu putem decât să consemnăm minunea lui Dumnezeu în anele vieții noastre ca o dulce amintire peste ani, atunci când vor veni încercările credinței, iar această experiență ne va ajuta să trecem pragul veșniciei. Fie ca ea să fie un argument în plus, pentru valurile de necredință de azi, că Dumnezeu există și este dispus să reediteze cu fiecare dintre noi exodul minunilor biblice, iar pentru toți cei ce-și doresc copii și deocamdată nu au, să fie un imbold pentru credință, răbdare și ascultare de glasul Domnului.

*Roxana, Teodor și Eugen Radu
Pucioasa, 2005*

„Astăzi dacă auzi glasul, nu-ți împietri inima”

Într-o zi, o soră din biserică mi-a spus: „Frate pastor, trebuie să-i facem o vizită unei prietene. Cred că e ceva urgent.”

După o săptămână și câteva zile, primesc un telefon de la sora respectivă, care îmi spune: „Frate pastor, acum trebuie să veniți, acum vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră”.

Era joi, 16 decembrie 2004, ora 14. Venisem din vizite, așa că am plecat imediat la adresa indicată. Când am intrat în apartament, doamna profesoară Flori, care avea doar 49 de ani, era întinsă în pat, cu perfuzia la mână. A început să-mi povestească viața dănei, cu o voce stinsă, obosită de atâta suferință:

„În copilărie, am mers cu bunica mea la Biserica Adventistă, apoi mi-am urmat drumul – școală, carieră profesională, căsătorie... – și de Dumnezeu am uitat. În viață au apărut probleme. Am doi copii, iar soțul m-a părăsit acum șase ani. Anul acesta, am început să studiez Biblia, pentru că mă atrăgea. Totodată, am început să mă întreb ce e cu mine. Mă simțeam rău, ceva nu era bine. În urma investigațiilor, am descoperit că am cancer, iar boala a evoluat foarte repede. Am făcut patru operații, tratament cu citostatice, dar... nici o ameliorare. M-am prins mai mult de Dumnezeu, de făgăduințele Lui, am citit mai mult, m-am rugat, m-am convins, trebuie să iau o hotărâre pentru Dumnezeu”. I L-am prezentat pe Isus ca mare Medic, ca Mântuitor care ne iubește și care vrea să ne ofere viața veșnică – pe El care a murit ca să ne ierte și să ne curățească de orice păcat. Am descoperit că era convinsă că Biserica Adventistă este biserica lui Dumnezeu și cunoștea multe dintre doctrinele bisericii. Ne-am rugat și am stabilit ca sâmbătă să-i mai facem o vizită împreună cu tinerii din comunitate, să cântăm, să discutăm, apoi vom vedea ce vom mai face. Dânsa însă mi-a spus: „Duminică vreau să mă botez, nu mai amân deloc, acum sunt atât de liniștită și de fericită”. Am plecat, marcat de ceea ce am văzut și discutat. În noaptea aceea de joi spre vineri, după miezul nopții, am primit un telefon, prin care mi se comunica: „Doamna Flori a murit”. Ultimele ei cuvinte au fost: „Sunt liniștită că mi-am predat viața în mâna lui Isus și doresc să fiu înmormântată de Biserica Adventistă”. Duminică, 19 decembrie, membrii bisericii, împreună cu colegii de serviciu și rudele, în loc să o conducă la apa botezului, au condus-o la locul de odihnă, până la revenirea lui Isus.

Comel Popa – pastor, Târgoviște

Experiența ta, experiența bisericii tale

Care sunt experiențele pe care le-ai avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii din care faceți parte? Ne puteți spune una

dintre ele? Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

Aruncă-ți pâinea pe ape și... o vei găsi mai repede decât te aștepți

Îmi place să transmit, prin cei veniți la adunare, câte o urare specială pentru ceilalți membri neadvențiști ai familiei, rămași acasă. Asemenea urări i-am transmis, în repetate rânduri, domnului Ștefan, soțul sorei Doina, din biserica Sion, deși nu i-am putut vizita, deoarece soțul nu era de acord.

M-am rugat pentru domnul Ștefan din momentul în care soția mi-a spus că nu pot să-i vizitez și am căutat în continuare să-i transmit urări. Am întrebat-o pe sora Doina ce-i mai face soțul și dacă primește urările mele.

– Frate pastor, să vă spun! Soțul meu mi-a zis să-l lăsați în pace, pentru că nu vă cunoaște și nici nu-l cunoașteți. Ce aveți cu el?

– Vă rog frumos, mai spuneți-i încă o dată din partea mea că-i doresc multă sănătate!

I-am spus sorei Doina lucrul acesta după ce aflasem că soțul își aducea familia la adunare cu mașina și venea la terminarea serviciului divin ca să-i ia acasă, așteptând de multe ori în mașină până se termina predica.

Într-o dimineață de Sabat, în timp ce mă aflam la biserica Betleem din oraș, am văzut o familie intrând în adunare. Spre uimirea și satisfacția mea, era sora Doina, cu soțul și copilul. La începutul serviciului divin, i-am chemat în față pe toți vizitatorii, le-am oferit câte o carte și am înălțat o rugăciune specială pentru ei, iar la terminare, i-am invitat la masă (aici, la biserica Betleem, în fiecare sâmbătă se servește o masă comună, la prânz). Am servit masa împreună cu această familie, exprimându-mi bucuria de a-l cunoaște pe domnul Ștefan.

În drum spre casă, Ștefan a întrebat-o pe soția sa:

– La biserica ta, tot așa îi primește pe vizitatorii?

Când sora mi-a spus lucrul acesta, am întrebat-o:

– Nu i-ați spus că este același pastor?

– Ba da, tocmai așa i-am spus!

Am avut după aceea ocazia să mergem împreună cu Clubul Licuricilor (deoarece fiul lor era la clubul amintit cu fiul nostru cel mai mic) la pădure. Acolo, am avut timp suficient să vorbim și să servim masa la iarbă verde. A fost o zi minunată, chiar dacă ploaia ne-a grăbit să plecăm mai devreme acasă. Din ziua aceea, soția venea în fiecare Sabat, însoțită de soțul ei și de copil. În trimestrul III al anului 2004, fratele Ștefan s-a botezat, iar cea mai fericită persoană a fost fiul său, Ștefan junior, care s-a aflat pe podium alături de tata. Când cei botezați au primit florile, Ștefăniță a primit un cadou din partea bisericii. Toți cei prezenți

în sală au plâns când tata a declarat că Ștefăniță este fiul lui adoptiv, iar pastorul a spus că astăzi a făcut Dumnezeu Tatăl același lucru pentru fratele Ștefan și pentru toți ceilalți botezați: au fost înfiați și adoptați în familia cerească!

Comel Dobre, pastor, Ploiești

Cine este pastorul?

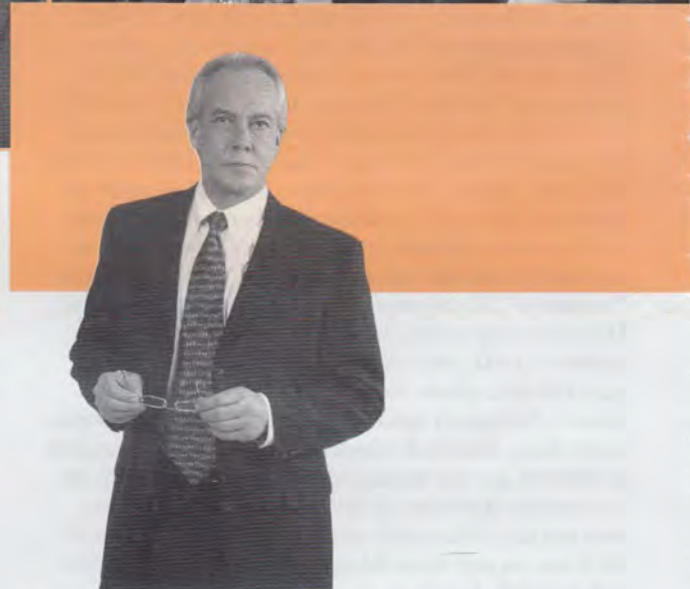
O
încercare
de a descrie
rolul pastorului în
biserica locală

ION BUCIUMAN

„Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis
și Eu pe ei în lume”. (Ioan 17,18)

Oricât de simplu de înțeles ar părea locul și lucrarea pastorală, atât biserica locală, cât și pastorul însuși au momente de confuzie în ceea ce privește rolul lor. În cursul unei singure zile, pastorul trebuie să facă față la o serie întreagă de solicitări care îl pun într-o varietate de situații ce îi cer să se comporte și să acționeze destul de diferit, dacă nu chiar într-o vădită opoziție cu ele.

Să luăm de pildă o zi de Sabat, în care vizitează o biserică locală unde trebuie să predice, să officieze Cîna Domnului, să conducă o ședință de comitet și, eventual, o adunare administrativă, iar la încheierea zilei, să facă una sau mai multe vizite de prim-ajutor la domiciliul unui bolnav în stare terminală și al unui membru pus

sub disciplina bisericii chiar în cursul aceleiași zile. În mod normal, aceste lucrări, prin diversitatea lor, reclamă mai mult decât o singură zi, mai ales una de odihnă și închinare, dar pot fi situații când numărul bisericilor aflate în păstorie sau alte cauze, independente de voința pastorului, fac imperios necesar un asemenea program.

În situația nu foarte ipotetică descrisă mai sus, pastorul va trebui să adopte câteva comportamente destul de diferite. Într-unele dintre ele, el se va manifesta în mod natural, iar în altele va fi destul de stingherit și de stresat de limitele personalității sale, cât și de cele ale experienței în domeniu. Să încercăm să analizăm câteva dintre rolurile pastorale în contextul scenariului schițat mai sus:

Un slujitor al Cuvântului

Ori de câte ori pastorul rostește o cuvântare în public sau desfășoară orice activitate de predare și învățare a Scripturii, el funcționează ca trimis al lui Dumnezeu pentru slujirea oamenilor în lumina și autoritatea Cuvântului. În această

poziție, el trebuie să cunoască foarte bine ce spune și cum spune Dumnezeu prin Cuvântul Său. Anii săi de studii teologice și apoi efortul său de a se perfecționa în cunoașterea și mănuierea Bibliei își vor spune cuvântul. Uneori, va aduce solii de mustrare și avertizare, alteori, va turna undelemnul mângâierii peste rănile poporului lui Dumnezeu, în funcție de profunzimea discernământului spiritual și de un anumit simț al călăuzirii divine.

În această ipostază, pastorul face cunoscută voia lui Dumnezeu și așteptările Sale și-i încurajează pe ascultători să împlinescă cerințele divine. Sigur că în această misiune pastorul nu poate evita să implice propria sa experiență spirituală, cu toate avantajele și dezavantajele ei, dar este foarte important ca el să-și dea seama că autoritatea celor spuse nu-i aparține. În situația în care această autoritate însoțește vorbirea sa, ea este a Cuvântului care o are, la rândul lui, de la Dumnezeu. A sublinia în mod deschis sau discret această sursă de autoritate nu face decât să acorde locul cuvenit lui Dumnezeu în lucrarea sa publică în slujba Cuvântului.

Un oficiar al ritualurilor sfinte

În fața mesei de la Cina Domnului, în timp ce botează, în fața mirelui și a miresei sau în oricare altă ceremonie pe care o îndeplinește, pastorul este omul acreditat să aducă la îndeplinire ritualurile sfinte. Spațiul acestui articol nu ne permite să subliniem îndeajuns valoarea rânduielilor aducătoare-aminte sau a altor servicii poruncite de Dumnezeu pentru poporul Său, dar, în această ipostază, pastorul are o misiune de mare efect. Simțămintele religioase, pe care le exprimă sau le facilitează pe această cale, au rolul de a motiva o trăire adevărată a credinței în cele mai adânci tainițe ale sufletului credincioșilor. Din acest motiv, o imensă majoritate a participanților vor trăi și vor hrăni o dorință puternică de a reprezenta în mod demn cauza în care cred și vor aprecia ca o mare favoare calitatea de membru al bisericii. Din acest motiv, pasto-

rul consideră el însuși ca o mare onoare să fie învrednicit a săvârși actele de cult atribuite funcției sale și se comportă cu cea mai atentă și delicată grijă pentru a nu leza sau dezamăgi nici pe Dumnezeu și nici pe oameni, în timp ce aduce la îndeplinire această chemare plină de sfințenie.

Administrator al autorității bisericii

Atunci când pastorul convoacă un comitet sau o adunare administrativă este aproape de la sine înțeles că, în cuvintele sale de chemare sau anunț, se exprimă de fapt autoritatea bisericii. El face acest lucru în baza delegării și a delegației primite de la președintele Conferinței, care, la

Sfătuitor, vindecător și îngrijitor

Această funcție se află într-o vădită opoziție cu cea dinaintea ei. În acest dualism profesional, pastorul trebuie să-și găsească resursele prin care să-și depășească propriile înclinații, afinități și preferințe. Păstrez în minte o afirmație publică, făcută de unul dintre bunii mei prieteni din copilărie, ajuns pastor într-o biserică importantă și care, dorind să câștige interesul și colaborarea tinerilor, a afirmat clar și răspicat că nu va aduce în fața acestei biserici nici un tânăr pentru a fi pus sub disciplină. Am avut sentimentul penibil de trădare a misiunii pastorale atât a celei de reprezentant al autorității bisericii, cât și a celei de îngrijitor al sufletelor. Și toate acestea într-o biserică despre care știam foarte bine cu ce fel de probleme grave se confrunța.

Îngrijirea sufletelor este o lucrare de cea mai delicată factură, dar acest demers nu se poate realiza doar prin protecția față de rigorile disciplinei bisericii. Poate că, uneori, chiar apelând la corecțiile legale ale disciplinei eclesiastice, sufletele sunt păstrate și ajutate să biruie răul sub multiplele sale forme de manifestare. În calitate de sfătuitor și de vindecător, pastorul va ajunge uneori să dețină informații și mărturisiri despre care nimeni nu va afla niciodată, dar acest lucru nu trebuie să încurajeze păcatul din biserică, ci dimpotrivă, să conducă sufletele împovărate de muștrări de conștiință la iertare și eliberare din cursele lui Satana.

Ajunși în acest moment al descrierii noastre, trebuie să ne oprim în enumerarea rolurilor pe care slujitorul lui Dumnezeu le are de îndeplinit, nu din cauza epuizării numărului lor, ci din cauza spațiului alocat prezentului articol. Încă multe alte responsabilități, la fel de importante ca și cele prezentate, așteaptă să fie amintite și explicate. Până atunci, doresc tuturor slujitorilor altarului și sfinte satisfacții în lucrul încredințat lor de Dumnezeu.

Ion Buciuman, pastor,
Conferința Muntenia

„Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să ajungă într-o legătură apropiată cu Domnul Hristos și să urmeze exemplul Său în toate lucrurile – în curăția vieții, în renunțarea la sine, în bunăvoință, în sânguință și perseverență.”

(Ellen White, Slujitorii Evangheliei, jug. 22)

rândul lui, a fost învrednicit pentru această autoritate de adunarea generală electivă a reprezentanților tuturor bisericilor din teritoriu. În această postură, de administrator al autorității bisericii, cuvintele sale trebuie să exprime situații și stări de lucruri care să poată sta precum în ceruri așa și pe pământ.

Atunci când Mântuitorul a promis că tot ce se va lega sau dezlega pe pământ va fi aievea și în cer, este de la sine înțeles că diversele decizii trebuie să fie conforme cu adevărul, în măsura în care acesta a ajuns să fie cunoscut și la îndemâna bisericii. Acest lucru îl obligă pe pastor să aplice, după cea mai bună lumină pe care o are, toate rânduielile, prescripțiile și regulamentele bisericii care fac referire la cazul aflat în discuție.

VALENTIN NĂDĂȘAN

R evoluția tehnico-științifică a excelat în domeniul medicinei. Afecțiuni în fața cărora omnirea a fost neputincioasă secole de-a rândul s-au rezolvat în mod radical prin aplicarea antibioterapiei, a vaccinurilor etc. Invația necontrolată a tehnologiei în medicină a dus și la neajunsuri: depersonalizarea relației medic-bolnav, abuzul de medicamente etc. Societatea a reacționat la aceste schimbări importante prin respingerea metodelor sofisticate de tratament, printr-o întoarcere masivă, și uneori radicală, spre soluții de vindecare, numite „naturale”. Datorită interesului marcat al opiniei publice față de planta numită „Aloe vera”, articolul de față și continuarea lui vor încerca să ofere lămuriri cu privire la cele mai elementare aspecte legate de această plantă medicinală, a cărei popularitate depășește cu mult efectele benefice dovedite în mod obiectiv.

Aloe vera este din familia cactușilor. Adevărat sau fals?

Fals. Aloe vera este o plantă fără tulpină, formată din 15-20 de frunze care își păstrează în permanență culoarea verde. Frunzele grase, de forma unor lănci cu margini zimțate, prezintă pe suprafața lor mici striuri albicioase. Datorită aspectului oarecum înșelător, mulți oameni consideră în mod greșit că aloea este un soi de cactus. De fapt, ea face parte din familia liliacee, fiind înrudită cu usturoiul și ceapa.

Astăzi, planta este cultivată pe scară largă în America de Nord și de Sud, fiind de fapt originară din Africa și Peninsula Arabică. Există numeroase specii de aloie, dintre care mai renumite sunt: Aloe barbadensis, Aloe africana, Aloe candelabrum, Aloe arborescens etc. Denumirea de „Aloe vera” (în latină, „Aloe adevărată”), era dată în trecut speciei despre care se credea că are cele mai pronunțate efecte medicinale.

Doar specia Aloe barbadensis are efecte terapeutice. Adevărat sau fals?

Fals. Companiile care prepară produse pe bază de aloie promovează în mod exclusivist specia Aloe barbadensis Miller. Comercianții pretind că singura specie cu efecte medicinale este Aloe vera (Aloe barbadensis). În realitate, studiile cu valoare științifică în ce privește efectele preparatelor de aloie nu permit o diferențiere semnificativă între diversele specii, practic toate speciile de aloie, având efecte identice sau comparabile cu cele ale speciei numite „adevărate”.

Aloe vera este folosită în foarte multe produse cosmetice și ca supliment nutritiv. Adevărat sau fals?

Adevărat și fals în același timp. În produsele cosmetice, ca și în așa-numiții suplimenți nutritivi, este folosită o anumită parte a plantei, în timp ce partea cea mai activă din punct de vedere farmacologic are cu totul alte întrebunișuri. Foarte puțini sunt conștienți de faptul că planta furnizează două produse de bază, diferite: gelul de aloie și drogul de aloie (sau aloea-medicament). Termenii sunt foarte rar definiți cu precizie de către producători, lăsând loc la confuzie. Aloea-medicament, sau aloea-drog, este un produs farmaceutic obținut din latexul frunzelor prin concentrare. În anumite limbi, acest produs este numit, în mod impropriu, „suc” de aloie.

În produsele cosmetice, și nu numai, se folosește gelul de aloie, suc gelatinos din interiorul frunzelor. Este foarte importantă separarea completă a celor două tipuri de produse. Există geluri din care latexul nu a fost complet îndepărtat, afectând calitatea produsului final.

Gelul stabilizat prin metode speciale de către anumiți producători își păstrează proprietățile benefice. Adevărat sau fals?

Foarte probabil fals. Comercianții subliniază insistent faptul că gelul neprelucrat de aloie este instabil în condițiile obișnuite de păstrare. Fiecare fabricant subliniază că produsele proprii au fost stabilizate cu cea mai mare atenție și pretinde că procedeul de stabilizare folosit este singurul sau cel mai bun dintre cele cunoscute. În realitate, cercetătorii care au analizat datele existente cu suficient spirit de discernământ și pe deplin liberi de orice interes material consideră că efectul terapeutic al produselor de aloie, comerciale, procesate, este cu totul îndoielnic. În ciuda reclamelor convingătoare pentru preparatele comerciale, stabilizate prin procedee speciale, brevetate, cea mai bună sursă de gel de aloie este frunza proaspătă a acestei plante. Mai mult, unele produse cosmetice pentru care se face reclamă conțin un procent atât de redus de aloie, încât efectul terapeutic este nul.

Aloe vera este una dintre cele mai studiate plante medicinale. Adevărat sau fals?

Adevărat. Este foarte adevărat că la ora actuală Aloe vera este una dintre cele mai studiate plante medicinale. An după an, se efectuează tot mai multe experimente de

laborator și se publică tot mai frecvent diverse studii despre această plantă. Dar să nu ne grăbim cu concluziile. Este bine să reținem că cercetările despre aloe sunt de mai multe feluri: studii fizico-chimice pentru determinarea substanțelor biochimice conținute în plantă; studii experimentale pe culturi de celule; studii experimentale pe animale de laborator; studii de caz pe subiecți umani; studii clinice efectuate pe loturi de pacienți cu diverse afecțiuni; și, în sfârșit, așa-numitele studii clinice dublu-orb sub control placebo. Cele mai numeroase studii despre Aloe vera se încadrează în primele două categorii (analizele fizico-chimice și experimentele pe animale) și servesc drept faze preliminare pentru studiile avansate. Din păcate însă, studiile care constituie cea mai sigură bază pentru a trage concluzii obiective în ce privește efectele terapeutice ale gelului de aloe, și anume studiile dublu-orb sub control placebo, sunt reduse la număr. Analiza imparțială a studiilor științifice riguroase arată că singurul efect susținut de dovezi științifice consecvente și solide este efectul laxativ. Multe studii de laborator, precum și un număr din ce în ce mai mare de cazuri clinice izolate arată rezultate încurajatoare. Urmează ca, în viitor, studiile mai temeinice să infirme sau să confirme informațiile timide de până acum.

Gelul de Aloe vera este eficient în tratamentul diabetului zaharat, ulcerului gastric și duodenal, gastritei, dischineziei biliare, hepatitei acute, cirozei hepatice, pancreatitei cronice, colitei ulcerose, bolii hemoroidale, sindromului de imunodeficiență dobândită (SIDA), al tumorilor și leucemiilor. Adevărat sau fals?

Fals. Broșurile care sunt oferite de distribuitori împreună cu produsele de Aloe vera emit afirmații exagerate cu privire la efectele benefice ale produselor respective. Lista bolilor enumerate mai sus este extrasă din una dintre cele mai „serioase” surse care promovează în țara noastră miracolul natural, numit Aloe vera. Câte dintre aceste afirmații sunt dovedite cu adevărat prin studii științifice temeinice? Studiile nu confirmă nici pe departe afirmațiile care se fac în dreptul aloe. O analiză cuprinzătoare a literaturii de

specialitate până în anul 1999 arată că au fost efectuate doar 10 studii clinice dublu-orb riguroase. Aceste studii sugerează cel mult patru afecțiuni în care aloe vera ar putea fi folosită: diabetul zaharat, tulburările lipidelor serice, herpesul genital și psoriazisul. Autorii studiului observă că până și cele mai bune studii prezintă carențe și subliniază că, în ciuda unor rezultate promițătoare, eficiența clinică a tratamentului pe cale internă sau externă cu Aloe vera nu este suficient definită.

Adevărat sau fals?

- Preparatele de Aloe vera pot să ducă la apariția hepatitei acute.
- Administrarea de Aloe vera este cu totul inofensivă și este lipsită de efecte adverse.
- Există numeroase cazuri de pacienți care s-au vindecat de diverse boli grave în urma consumului de gel de aloe.
- Tratamentul cu gel de Aloe vera are rezultate miraculoase în colita ulcerosă.
- Aloe vera are proprietăți antibiotice și antivirale.
- Gelul de Aloe vera poate fi administrat fără inconveniente cu orice medicament.
- Mănușile speciale cu extract de aloe ameliorează dermatitele de contact.
- Aloe vera este eficientă în tratamentul SIDA și al cancerului.

Pentru a afla dacă afirmațiile de mai sus sunt adevărate sau false, vă invităm să citiți partea a doua a materialului despre Aloe vera.

Bibliografie selectivă

1. Vogler BK, Ernst E. Aloe vera: a systematic review of its clinical effectiveness. *Br J Gen Pract.* 1999 Oct;49(447):823-8.

2. Langmead L, Feakins RM, Goldthorpe S, Holt H, Tsironi E, De Silva A, Jewell DP, Rampton DS., http://www.ncbi.nlm.nih.gov/entrez/query.fcgi?cmd=Retrieve&db=pubmed&dopt=Abstract&list_uids=15043514&i-tool=iconabstr Randomized, double-blind, placebo-controlled trial of oral aloe vera gel for active ulcerative colitis. *Aliment Pharmacol Ther.* 2004 Apr 1;19(7):739-47.
3. Su CK, Phase II double-blind randomized study comparing oral aloe vera versus placebo to prevent radiation-related mucositis in patients with head-and-neck neoplasms. *Int J Radiat Oncol Biol Phys.* 2004 Sep 1; Vol. 60 (1), pp. 171-7.
4. Abebe W, Literature review. An overview of herbal supplement utilization with particular emphasis on possible interactions with dental drugs and oral manifestations. *J DENT HYG.* 2003 Winter; 77(1): 37-46.
5. Zeilmann CA, Use of herbal medicine by elderly Hispanic and non-Hispanic white patients. *Pharmacotherapy.* 2003 Apr; Vol. 23 (4), pp. 526-32.
6. West DP, Evaluation of aloe vera gel gloves in the treatment of dry skin associated with occupational exposure. *AM J INFECT CONTROL.* 2003 Feb; 31(1): 40-2.
7. Heggie S, A phase III study on the efficacy of topical aloe vera gel on irradiated breast tissue. *CANCER NURS.* 2002 Dec; 25(6): 442-51.
8. Meadows, Michelle, Maryland Man, Virginia Physician Sentenced for Illegally Marketing Aloe Vera 'Treatments'. *FDA Consumer.* May/Jun 2002, Vol. 36 Issue 3, p34, 2p, 1bw.
9. Ernst E, Complementary/alternative medicine in dermatology: evidence-assessed efficacy of two diseases and two treatments. *Am J Clin Dermatol.* 2002; Vol. 3 (5), pp. 341-8.
10. Mantle D, Adverse and beneficial effects of plant extracts on skin and skin disorders. *Adverse Drug React Toxicol Rev.* 2001 Jun; Vol. 20 (2), pp. 89-103.
11. W. Graig, Aloe Vera - The All-purpose Gel, *Vibrant Life, Herb Watch* <http://www.vibrantlife.com/vl/herb-14.html>
12. Some Notes on Aloe Vera, Beth Lulinski, Cathy Kapica, <http://www.quackwatch.org>

Valentin Nădășan, medic, Tg. Mureș

Muncesc pe degeaba!

– Ionuț, te rog să-ți strângi hăinuțele și jucăriile din cameră. Este aproape ora mesei și aș vrea să fie ordine în casă când luăm cina.

Acestea erau cuvintele mamei, care răsunau din josul scărilor. Bombănind, Ionuț a început să-și strângă pantalonii, șosetele și tricoul. Nu-i plăcea să facă ordine. Era așa de greu să pună toate lucrurile la locul lor! Când, în sfârșit, a terminat de strâns și a coborât în sufragerie, mama i-a spus:

– Mulțumesc, pentru că ți-ai făcut ordine în cameră. Ai putea să mă ajuți la aranjatul mesei?

– Am de făcut atâtea treburi prin casă! s-a plâns Ionuț. Cred că ai putea să mă plătești pentru asta.

– Să te plătesc pentru că îți ajuți familia? Pentru că îți faci ordine în cameră? se miră mama. Păi primești deja niște bani de buzunar în fiecare săptămână.

– Mda, dar din banii ăștia îmi cumpăr lucruri de care chiar am nevoie, spuse Ionuț. Ar trebui să fiu plătit special pentru treburile pe care le fac. De exemplu, 30.000 lei pentru că îmi fac ordine în cameră și 15.000 lei pentru că aranjez masa. Nu este drept să mă muncești pe degeaba.

– Trebuie să mă mai gândesc la ce mi-ai spus acum, răspunse mama.

A doua zi de dimineață, Ionuț a coborât în bucătărie pentru micul dejun. Ca de obicei, pe masă erau cereale cu lapte, pâine prăjită cu brânză și un pahar cu suc de portocale. Însă mai era un bilețel pe care scria: Total: 120.000 lei.

– Ce-i asta? întrebă Ionuț.

– Nota de plată pentru porția ta, replică mama.

– Cum adică!? N-am de gând să plătesc pentru mâncare! insistă Ionuț. Oricum, nu cred că un castron de cereale, niște felii de pâine prăjită și un pahar cu suc de portocale pot costa atât de mult.

– A trebuit să adaug și plata pentru servire: le-am adus totmai de la supermarket, le-am pregătit și le-am aranjat frumos pe masă. După aceea, va trebui să spăl și vasele, observă mama. Nu este corect să mă muncești pe degeaba.

Ionuț se încruntă.

– Ce vrei să spui, mami? Doar știi că nu am cu ce să te plătesc pentru mâncare. Părinții au datoria să-i hrănească pe copiii lor.

Mama zâmbi.

– Dacă nu ai bani chiar acum, poate îmi rămâi dator. Eu voi ține evidența în cursul săptămânii, iar la sfârșit, când este timpul să primești banii de buzunar, mai stăm de vorbă. Acum grăbește-te, să nu întârzi la școală. Dacă intri în criză de timp, va trebui să mă plătești ca să te duc cu mașina.

La școală, Ionuț a avut oră de lucru manual. Profesoara le-a cerut să confecționeze o ilustrată pentru cineva drag. Ionuț s-a gândit la nota de plată pe care mama i-o lăsase dimineață pe masă. Avea și ea dreptate: trebuia mult prin casă, iar el nici nu-i spunea întotdeauna „mulțumesc” pentru serviciile sale. Ionuț s-a străduit să pregătească o ilustrată cât mai frumoasă pentru mama.

Seara, când i-a oferit-o, mama l-a îmbrățișat și i-a spus că este un cadou foarte frumos. Apoi a luat din geantă o bancnotă de 50.000 lei și i-a dat-o lui.

– Pentru ce sunt banii ăștia?

– Cam atât este suma cu care aș cumpăra de la magazin o ilustrată atât de frumoasă. Îți ofer ție banii aceștia.

– Dar nu vreau bani pentru cadou! se împotrivi Ionuț. Este darul meu pentru tine.

Mama zâmbi.

– Acum începi să înțelegi, Ionuț? Îți amintești cum mi-ai spus aseară că ar trebui să fii plătit pentru treburile pe care le faci? Iată că nu este un sentiment plăcut nici pentru cel care oferă, nici pentru cel care primește să știe că darul se plătește. Ce facem noi unul pentru altul ar trebui să fie un cadou din iubire – sunt gesturi în schimbul cărora nu așteptăm nimic.

– Niciodată nu m-am gândit că așa stau lucrurile, recunosc Ionuț.

Apoi i-a înapoiat mamei bancnota de 50.000 lei.

– Vrei să te ajut să aranjezi masa? E gratuit!

Adventist Review,
ianuarie 2005

Traducere: Oana Ghiga

Ora familiei

Invită-ți familia la altar. Citește această povestire, apoi discutați:

- Ce servicii fac unul pentru altul membrii din familia ta?
- Considerați că aceste gesturi sunt un dar din iubire?
- Roagă-l pe unul dintre părinți sau bunici să-ți povestească despre o ocazie când a făcut un gest de sacrificiu pentru altcineva și nu a așteptat nimic în schimb.

ÎNȚĂLNIREA PASTO- RILOR PENSIONARI DIN CONFERINȚA MUNTENIA

În zilele de 11 și 12 februarie, pastorii pensionari și soțiile celor decedați s-au întâlnit în cadrul planului anual de activități al Asociației Pastorilor Pensionari A.Z.Ș.

O primă întâlnire a avut loc la sediul Conferinței Muntenia, unde a avut un moment devoțional și de mijlocire; apoi s-au discutat problemele legate de statutul lor, programul pentru Sabat, precum și comunicări din partea Casei de Pensii și Ajutoare a Bisericii. Președintele Conferinței Muntenia a adresat un cuvânt de suflet participanților.

În Sabat dimineața, cu acordul Comitetului Conferinței, pastorii pensionari au mers la unele comunități din București: Grant, Popa Tatu, Belu, Militari, Labirint și Crinul, unde au fost primiți cu căldură și cu multă dragoste.

În Sabat după-amiază, în Comunitatea Labirint, au fost prezenți toți pastorii pensionari și o parte dintre soții, în cadrul unei atmosfere înălțătoare și impresionantă de mărturie și de misiune. Corul seniorilor din București a înălțat imnuri de laudă și proslăvire la adresa lui Dumnezeu.

Am trăit cu frații noștri atmosfera de spiritualitate adventă de odinioară. Profeția biblică din Maleahi 4,5-6 și-a găsit împlinire spirituală și cu această ocazie.

Nelu Dumitrescu, secretar

Casele de odihnă SOVATA și VATRA DORNEI în sezonul de vară 2005

Casa de Pensii a Bisericii Adventiste, prin cele două case de odihnă situate în stațiunile montane Sovata și Vatra Dornei, pune la dispoziția celor interesați, locuri în serii de câte 10 zile, în cele 10 camere disponibile în ambele stațiuni, conform programului prezentat în tabelul de mai jos.

Programările se fac direct la Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, situată în str. Erou Iancu Nicolae nr.38-38A, Voluntari, Ilfov, cod 077190, O.P.30; tel.: 021-490.85.90-4, fax: 021-490.85.70, e-mail: casapensii@adventist.ro.

Biletele de rezervare se vor elibera în ordinea programărilor, prin achitarea contravalorii cazării, cu cel puțin 30 de zile înainte de data pentru care s-a făcut rezervarea, la sediul Casei de Pensii, prin mandat poștal sau personal, urmând ca masa să fie achitată în stațiune, la casa de odihnă.

Cele două case de odihnă sunt disponibile în tot cursul anului, nu doar în sezonul de

vară, atât pentru odihnă, cât și pentru excursii, precum și întâlniri de lucru pentru grupuri organizate, de 25-30 de persoane.

Copiii sub 5 ani sunt scutiți de plata cazării și a mesei, în cazul în care nu se solicită masă și loc separat de dormit.

Casa de odihnă Sovata se află situată pe str. Trandafirilor nr. 64 (în spatele Poștei), în localitatea Sovata-Băi, tel.0265.570.504.

Tratamentele oferite în această stațiune sunt potrivite pentru afecțiunile reumatice, spondiloze, discopatie lombară, hernie de disc, artroze, poliartrită reumatoidă în faza de revenire, ginecologie etc.

Casa de odihnă Vatra Dornei este amplasată pe str. Păcii nr.2, în localitatea Vatra Dornei-Băi, tel. 0740.549.804.

În această stațiune pot fi tratate afecțiuni neurologice, ale aparatelor cardio-vascular și locomotor, precum și boli asociate acestora.

Întregul colectiv al Casei de Pensii vă dorește să aveți zile de neuitat în sejurul dumneavoastră la casele noastre de odihnă. De aceea, îndrăzniți și veți fi mai sănătoși!

Panaît Gheorghe, director Casa de Pensii A.Z.Ș.

SERIA	mai	iunie	iulie	august	septembrie
	02-12	06-16	04-14	01-12	29 aug.-08 sept.
	16-26	20-30	18-28	15-25	12-22

VATRA DORNEI				
PREȚURI	Cazare - lei -	Masa - lei -	Total pers/zi - lei -	Total sejur (10 zile) - lei -
Adulți	200.000	200.000	400.000	4.000.000
Copii	100.000	100.000	200.000	2.000.000
Pastori pensionari	140.000	140.000	280.000	2.800.000

SOVATA				
PREȚURI	Cazare - lei -	Masa - lei -	Total pers/zi - lei -	Total sejur (10 zile) - lei -
Adulți	300.000	200.000	500.000	5.000.000
Copii	150.000	100.000	250.000	2.500.000
Pastori pensionari	210.000	140.000	350.000	3.500.000

În data de 10 iunie, orele 16:00, în Comunitatea Adventus din Brăila, va avea loc întâlnirea absolvenților Școlii Sanitare Postliceale din Brăila, promoția 1992-1995. Pentru informații suplimentare legate de cazare, desfășurarea programului etc., sunați la tel. 0745131203 sau 0268483459.

Spirea Liliana, Dumbrăvița, Brașov

Experiența ta, experiența bisericii tale

Care sunt
experiențele
pe care le-ați avut
în ultimul timp
cu Dumnezeu?

Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră
și a bisericii dumneavoastră? Ne puteți spune una dintre ele?
Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și
să le trimiteți pe adresa:

Curierul
ADVENTIST

Curierul Adventist,
str. Labirint nr. 116;
e-mail: curierul@adventist.ro